

Hướng Dẫn Phát Tình

Contents

Hướng Dẫn Phát Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39

Hướng Dẫn Phát Tình

Giới thiệu

Editor: Ngô NướngThể loại: ABO, sinh tử (một chút), đoản văn, bạn tình thành bạn đời, tình anh ôn nhu phúc hắc công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-dan-phat-tinh>

1. Chương 1

Màn hình kết thúc nhảy ra, Giang Dư Niên chẳng buồn xem mà nhấn next luôn, mấy người trong team còn đang chìm trong sung sướng vì vừa ăn được boss, cậu đã quay trở về đại sảnh, chờ chơi tiếp phần sau.

“Chơi lần nữa không?” Cậu hỏi.

“Được đây được đây, thịt thêm một boss nữa.” Một người trong team trả lời.

“Chơi tiếp đi.” Một người nữa cũng nói.

Nhưng thanh âm mà Giang Dư Niên chờ đợi cũng không đáp lại như ý cậu. Giọng nam của ID msc123 nói: “Các cậu chơi tiếp đi, tôi out trước đây.”

“A, được, bye bye Mục ca.”

Hắn out rồi, Giang Dư Niên cũng tìm cơ chạy luôn, nhìn đồng hồ hiện 22:15, cậu mở Wechat tìm tới “Mục”, gửi hắn một tin nhắn thoại: “Anh định đi ngủ hả?”

Một phút sau Mục mới trả lời: “Ừm.”

Giang Dư Niên năm giây sau đáp: “Ngủ ngon nhé.”

Mục: “Ngủ ngon.”

Rất rõ ràng, Giang Dư Niên muốn tán tỉnh Mục.

Mục là cao thủ bắn tỉa mà cậu mới quen trong game, buổi tối tình cờ chơi chung vài bạn, để cho tiện cũng add wechat nhau rồi. Ban đầu Giang Dư Niên chẳng qua chỉ thấy giọng của Mục rất êm tai, sau đó không hiểu sao lại thích hắn, rõ ràng mặt mũi còn chưa thấy bao giờ, lại bị người ta hấp dẫn.

Bạn học Giang 22 tuổi, giới tính thứ nhất là nam, sinh viên đại học, kinh nghiệm yêu đương bằng 0, chính là loại thổ trắng nhìn qua tưởng tình sử dày dặn, nhìn lại hóa ra chẳng có gì.

Đây là lần đầu tiên cậu yêu thích một người đàn ông. Mà lại chưa biết giới tính thứ hai của người ta.

Chúc Mục ngủ ngon xong, Giang Dư Niên nằm ở trên giường cười, nằm, sáu phút sau mới đi rửa mặt chuẩn bị ngủ, trước khi ngủ xem điện thoại, group bạn cùng học cấp ba nhảy thông báo liên tục, tối mai sẽ họp lớp.

Lần họp lớp này tổ chức tại một phòng KTV ở phố bar, nhân dịp nghỉ hè tổ chức vào hai ngày cuối tuần. Chủ xị không nhỏ, ngoại trừ hai omega thân thể không tiện, hầu như mọi người đều có mặt, Giang Dư Niên đương nhiên cũng định đi.

Hồi cấp ba, cậu cũng là một kỳ nhân của trường, đẹp trai là một nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân khác là, cậu không có giới tính thứ hai.

Người bình thường trước 18 tuổi chắc chắn sẽ phân hóa ra giới tính thứ hai, hầu như đều ở khoảng 17 tuổi, nhưng Giang Dư Niên đến phút tốt nghiệp cuối cùng cũng không phân hóa, đến nay vẫn chưa có giới tính thứ hai.

Tình huống như thế khá hiếm thấy, trong y học gọi là chứng thiếu hụt giới tính, thường gọi là chứng không tính, trời sinh, không chữa được.

Nhưng Giang Dư Niên cũng không vì thế mà khổ não, cần ăn thì vẫn ăn, cần uống thì vẫn uống, khỏe mạnh vui vẻ một đường đi đến tuổi 22. Trong cuộc sống hàng ngày không vấn đề gì cả, bản thân mình không ngửi thấy được pheromone của người khác, không khác gì so với beta vốn có khứu giác kém hơn, thậm chí còn bớt nhiều phiền phức.

Con người mà, sống vui vẻ là được rồi.

Tối hôm sau, bao một phòng riêng xa hoa, một nhóm chừng bốn mươi người tập trung, mấy năm rồi chưa từng tụ tập, thêm bầu không khí, cả đám uống hết năm két bia, hai thùng rượu đỏ, thêm vài cân rượu đế, hết hát lại quậy, quần ma loạn vũ.

Giang Dư Niên uống một bình trắng, một bình đỏ, đầu đã ngất ngất ngây ngây, vẫn còn lại một chút tỉnh táo để không uống thêm nữa, cậu gục xuống bàn giả chết, cuống họng khó chịu quá lại nhanh chóng bò dậy đẩy cửa chạy ra nhà vệ sinh cuối hành lang.

Chưa chạy được hai bước đã va vào tường, liền che miệng vịn tường đi đến lavabo, há mồm muốn nôn mà không nôn ra được cái gì.

Cậu ở trước lavabo một lúc, tắt nước rửa mặt, lúc quay lại liền va phải một người đi ra từ phòng vệ sinh, chân lập tức mềm nhũn ngã xuống.

May mắn là người kia kịp đỡ lấy cậu, nếu không chắc Giang Dư Niên sẽ quỵ xuống một cái tiêu chuẩn ngay trước nhà vệ sinh.

“Không sao chứ?” Người kia hỏi cậu.

Giang Dư Niên rệu vào liền phản ứng chậm, ngũ cảm cũng kém nhạy bén, nghe giọng nói này có chút quen tai, nhưng nghĩ sao cũng không ra được đã nghe thấy giọng nói này ở đây. Cậu nheo mắt nhìn người đàn ông đang đỡ cậu, nhìn không rõ lắm, nhưng nhìn có vẻ rất... đẹp trai.

Làm khó cậu uống đến mức đầy mà vẫn có thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Không sao.” Giang Dư Niên nhẹ nhàng đáp, người đàn ông buông cậu ra, cậu đi hai bước, nhưng suýt nữa ngã ra đất.

Người đàn ông nhanh chóng kéo cậu lại, nói: “Tôi đỡ cậu đi, cậu ở phòng nào?”

“K406... hay 408 nhỉ?” Giang Dư Niên mơ mơ màng màng đáp.

Người đàn ông nắm chặt hai bên tay của cậu đi về phía trước, tựa như nửa ôm, Giang Dư Niên có thể dựa vào trong lồng ngực hắn. Cậu uống say khướt, nên cũng dựa vào thật. Trong nháy mắt đó, cậu nghe được một mùi hương rượu thật nồng, đậm mà mãnh liệt, là mùi thơm của rượu lâu năm, khác hoàn toàn với loại rượu cậu vừa uống, càng chẳng giống mùi nước hoa.

Giang Dư Niên ngửi theo bản năng, cổ vươn lên, chớp mũi gần như muốn đụng tới cổ của người đàn ông kia.

Cậu bỗng nhiên nói một câu: “Anh thật thơm.”

Câu này mà nói với omega, người ta hoàn toàn có thể vu cậu là đang quấy rối tình dục. Nhưng bạn học Giang sống hơn hai mươi năm trên đời, trừ mùi nước hoa ra, chưa từng ngửi thấy mùi gì thơm khác trên người người khác, nên đây là một lời khen thuần túy thôi.

Người đàn ông sững sốt một chút, lại không biết phải đáp lại làm sao.

Giang Dư Niên liền kề sát vào ngửi, hương rượu tựa hồ là từ trên cổ của người đàn ông toát ra, chỗ nào nhỉ...

A, ở gáy.

Giang Dư Niên hoàn toàn không ý thức được đó là chỗ có tuyến thể, cậu to gan xoay người lại ngửi.

Người đàn ông cứng cả người vì động tác này của cậu, nhưng hắn không nhận ra ngay. Hắn cũng ngửi được một mùi hương.

Ngọt ngào, lại có chút chua, như là mùi vị ngây ngô của anh đào.

Vị anh đào và hương rượu va chạm, rồi bỗng nhiên mãnh liệt giao hòa. Đợi người đàn ông phát hiện ra có gì không đúng, không khí xung quanh cũng đã nóng lên, trên lưng hắn cũng đổ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Trong cơ thể hắn như có thứ gì đang cố thoát khỏi giam cầm, nỗ lực phá tan lao tù.

Hắn hít một hơi thật sâu, mồ hôi hột từ trên gáy xanh đột ngột nổi lên trên trán lăn xuống. Hắn cởi áo khoác, phủ lên đầu Giang Dư Niên, ngón tay ấn chặt vào thịt mềm trên cánh tay nhỏ kia, tựa như muốn vò nát tan người ta ra.

Giang Dư Niên bị đau, kêu lên hai tiếng, lại bị tiếng gào thét bên tai làm cho bối rối.

“Omega nhà cậu không biết là mình đã đến kỳ phát tình sao?!”

2. Chương 2

Từng chữ trong câu nói của hấn Giang Dư Niên đều nghe rõ, nhưng sao nói lại thành câu cậu lại chẳng hiểu gì.

Từng chữ trong câu nói của hấn, Giang Dư Niên đều nghe rõ, nhưng sao nói lại thành câu cậu lại chẳng hiểu gì.

Giang Dư Niên còn đang ngơ ngác, người đàn ông đã ôm cậu lên đi về hướng cầu thang. Từ tầng 6 trở lên là phòng nghỉ, hấn định trước hết cứ để người vào không gian khép kín, tránh cho pheromone truyền đi khắp nơi, cũng tránh đi thang máy nhiều người qua lại.

Đến trước cửa phòng, ý thức của Giang Dư Niên đã bắt đầu mơ hồ, không phải là cảm giác ngất ngây do say rượu mà là càng sâu hơn, tựa như cảm giác nóng cháy khi phát sốt.

Cậu không nhận được mà dán sát lấy người đang ôm mình. Cảm giác bị bọc trong áo khoác quá khó chịu, cậu kéo áo xuống, lộ ra hai má đỏ bừng như tị máu do cơn nóng phát tình.

Pheromone phủ vào mặt. Omega đã tiến vào giai đoạn hoàn toàn phát tình.

Người đàn ông cẩn thận dùng thẻ mở cửa phòng, ném Giang Dư Niên lên giường, tìm ra từ trong cặp tài liệu trên tủ đầu giường một ống thuốc ức chế.

Alpha.

Hấn bị omega này cưỡng ép phát tình.

Ống thuốc ức chế này còn chưa kịp đi vào mạch máu đã bị Giang Dư Niên giãy dụa ở trên giường khoát tay đập vỡ.

Ống thuốc va vào góc tủ, thuốc ức chế rải rác khắp nơi, không còn lại tí nào.

“Đệt...”

Người đàn ông mắng một tiếng, biết được bản năng của alpha không thể kìm nén được.

Một đôi AO phát tình ở chung một phòng, có thể xảy ra chuyện gì?

“Nóng quá, nóng quá...” Giang Dư Niên ở trên giường nức nở khóc kêu, quần bị cậu tự cởi ra một nửa, tuyến thể vẫn tỏa ra vị anh đào ngọt ngào.

Không khí khô nóng cực kỳ, hai người đã có phản ứng từ lâu.

“Tôi không có giấy chứng nhận tư cách tình nguyện viên, nếu như bây giờ tôi giúp cậu chính là trái pháp luật.” Người đàn ông nhú mi cố nén thú tính, mà cơ thể lại không tự chủ được cúi gần tới chỗ Giang Dư Niên, giọng nói trầm thấp dụ người, “Em muốn tôi hay muốn liên lạc với trạm cứu trợ?”

Mông Giang Dư Niên đã ướt đầm tựa như sông. Cơn nóng phát tình này quá xa lạ với cậu, từ trên xuống dưới cả người đều mềm nhũn, đến trái tim cũng mềm nhũn vô cùng, ấn một cái là lún xuống.

“Muốn anh...” Giang Dư Niên khóc nói, “Muốn anh.”

Người đàn ông không nhiều lời nữa, hấn hôn lên môi Giang Dư Niên, dễ dàng mở khoang miệng của cậu, cắn xé đầu lưỡi, liếm láp lên khu vực mẫn cảm trên cằm.

Bàn tay hướng xuống quần, đi tới khe mông, đâm thủy tràn đầy bên trong thuận theo mông chảy đến đầy eo. Cái miệng nhỏ kia vừa thấy người đã không thể chờ đợi được nữa, nuốt vào một ngón tay.

“A, không...”

Cảm giác kia quá kỳ quái, khiến người ta vô thức khủng hoảng.

Người đàn ông động đậy bên trong mấy lần, tiếng nước dính nị, trong huyết đã chuẩn bị khá ổn.

Hấn rút ngón tay ra, xoa nắn thịt mềm trên đùi Giang Dư Niên, đầu lưỡi liếm một đường đi xuống, như thưởng thức đồ ăn mà hút hai đầu vú trước ngực, lôi kéo chúng ra bên ngoài.

Giang Dư Niên vừa đau vừa sướng, tiếng kêu càng lúc càng dâm, trong huyết cũng chảy nước không ngừng, ẩm ướt một mảng ga trải giường.

Màn khởi động đã xong, bức tường lý trí của alpha đã sắp đến ngưỡng sụp đổ, hần run run mở khóa quần, thả dương vật ra, chặn giữa hai chân Giang Dư Niên. Hần bóc mở chiếc áo mưa để trên đầu giường, đè lên người Giang Dư Niên, không chút lưỡng lự đâm vào, hoàn toàn tiến vào người cậu.

Trong nháy mắt ấy, Giang Dư Niên bị đâm đến đầu óc trống rỗng, miệng há ra run rẩy không kêu nổi một chữ, một dòng điện từ xương cột sống chạy thẳng lên, sướng đến mức ngón chân cậu cũng cuộn cả lại.

Người đàn ông không chờ cậu bình tĩnh lại, ngay lập tức bắt đầu thao.

“A, ưm a... Chậm, chậm một chút... sâu quá, sâu quá!”

Giang Dư Niên nước mắt giàn giụa xin tha, hai chân lại vòng lên eo người đàn ông, kẹp chặt, bị thao đến không nói nổi thành câu hoàn chỉnh.

Hậu huyết trong thời kỳ phát tình khát khao được tiến vào, cố gắng lấy lòng dương vật bên trong bằng mọi cách, đâm vào đến khi trong miệng tràn đầy nước, dâm mỹ mà đẹp đẽ.

Pheromone không ngừng giao hòa, hai người trên giường cũng không ngừng đòi hỏi lẫn nhau. Người đàn ông cúi đầu ngậm lấy vành tai Giang Dư Niên, vừa cắn vừa nói bên tai cậu, hỏi cậu thoải mái không, thích không, còn muốn nữa không.

Giang Dư Niên đáp lại hần, cổ họng run run, vừa dâm dăng vừa ngây thơ, thoải mái, thích, muốn nữa.

Dương vật của người đàn ông va chạm vào bên trong, đường sinh sản bị hần giày xéo, cuối cùng con đường kia bị hần mở ra dưới một lần đâm xuyên.

“A, a! Sao thế này? A...”

Giang Dư Niên còn chưa kịp nói xong đã bị người đàn ông thao tiến vào khoang sinh sản, một loại khoái cảm khó thể diễn tả bằng lời xâm chiếm toàn thân cậu trong nháy mắt. Từng vị trí trong huyết đều lên đến cao trào, chất lỏng nóng bỏng phun ra từng đợt từng đợt, tưới ướt quy đầu của người đàn ông.

Nhưng thế vẫn chưa xong, người đàn ông ôm cậu ngồi xuống, nâng mông cậu lên rồi đột ngột thả xuống.

“A a a a! —— “

Dương vật dài như vậy cắm vào toàn bộ, không một chút nào còn lại thao mở khoang sinh sản mãi mãi, quy đầu khổng lồ êm dịu đặt ở bên trong. Người đàn ông hôn lên cổ Giang Dư Niên, gặm ra một dấu vết màu hồng, cứ thế cắm vào chờ Giang Dư Niên bình tĩnh lại.

“Đau bụng...” Nước mắt Giang Dư Niên trào ra, nhăn mũi phản đối.

“Ngoan, hôn một cái là hết đau.”

Người đàn ông hôn môi cùng cậu, nâng cái mông nhỏ lên thao tiếp. Tiếng rên rỉ của Giang Dư Niên đều bị ăn vào bụng, trừ sướng ra chẳng còn biết gì nữa.

Phía trước chưa bắn, mặt sau đã cao trào vô số lần. Giang Dư Niên bị thao đến trợn trắng mắt, từ trên xuống dưới khắp người đều tràn đầy niềm dịch, lưng ta lưng tung, mà vẫn giương chân xin được thao.

Omega thời kỳ phát tình đều chỉ muốn hai việc. Thứ nhất, sướng; thứ hai...

Lúc cao trào, người đàn ông liền lui ra ngoài, ở giữa hai chân kẹp lại của cậu thành kết, áo mưa bị bắn nát. Cả người Giang Dư Niên đều là màu trắng của tinh dịch, cậu dang hai chân, mở hậu huyết vừa bị thao đến sưng tấy, một tay đẩy miệng huyết, mềm mại gọi.

“Muốn mang thai... A, ca ca chơi, bắn vào, muốn em bé...” Vài dòng xàm lông của editor:

Lúc đầu đọc QT thấy cũng được, lúc bắt tay vào edit thì tập trung phần nhiều vào câu chữ, hôm nay đọc lại mới thấy hot vãi!!!, gõ mấy chữ q** đ** với chẳng d**** v** mà ngại vãi:))) Không hiểu các bạn edit kiểu trực tiếp *** **** này nọ nghĩ thế nào, thật khâm phục:))

Mới chèn thêm ảnh cho “sinh động”. Thật sự không cưỡng lại được các anh cơ bắp mặc sơ mi, mặt người dạ thú mà, huhu. Lý do tui edit truyện này chính là vì thích cái sự mặt người dạ thú, phúc hắc ngầm của anh công mà, huhu.

3. Chương 3

Sau khi bắn tinh, cơn sóng phát tình của alpha lui đi khá nhanh, nhưng thời kỳ phát tình của omega lại không như vậy mà sẽ kéo dài ba đến năm ngày, nhất là ngày đầu tiên sẽ cực kỳ mãnh liệt.

Giang Dư Niên bị ôm lấy chơi cả đêm. Lúc hùng đông, khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu trên lưng, cậu đang nằm nghiêng, chân bị mở ra, bị thao với biên độ nhỏ. Thân thể Giang Dư Niên mềm nhũn mà tê mỗ, phía dưới ướt vô cùng, cổ họng cũng khàn đi vì rên rỉ, chỉ có bên trong hậu huyệt là không ngừng run rẩy cao trào.

“A...”

Người đàn ông rút ra, vuốt ve mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi của cậu, ướt át hôn cậu, vỗ vỗ lên lưng cậu như động viên. Giang Dư Niên được hôn thoải mái, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ dinh dinh.

“Em buồn ngủ rồi, ngủ một giấc đi.” Người đàn ông nói bên tai cậu.

Đợt phát tình đầu tiên chậm rãi rút đi. Ý thức của Giang Dư Niên bắt đầu trở lại một chút, nhưng cậu quá buồn ngủ, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh đang dần đi xa. Trong cơn mông lung, cậu cảm giác được mình bị ôm lấy, rồi cậu tiến vào nằm trong một mảnh lưu động ấm áp.

Đến lúc tỉnh lại, Giang Dư Niên đã toàn thân sạch sẽ nằm trên chiếc giường đã được thu dọn sạch sẽ, chăn khô ráo, mềm nhũn như kẹo bông.

Vừa mở mắt ra đã có người cho cậu ăn cháo, ăn xong một bát người đó liền ôm lấy cậu, hương rượu kia liền quanh quẩn bên mũi.

Thật là nhột.

“Có gì không thoải mái không?” Âm thanh trầm thấp.

Giang Dư Niên cọ cọ lên người người đàn ông, mũi dựa vào sau gáy hắn tham lam hít lấy mùi pheromone, thân thể ngày càng nặng. Hương anh đào trên người cậu cũng cuộn cuộn toả ra, trong chớp mắt đã tràn đầy chớp mũi.

Làn sóng nhiệt phát tình lần thứ hai đến.

Nam nhân hôn lên môi dưới của Giang Dư Niên, đẩy cái mông nhỏ kia ra cắm vào. Dương vật tràn ngập huyết đạo, Giang Dư Niên sướng đến kêu dâm, lại bị mút lấy đầu lưỡi, hai cái miệng trên dưới đều bị chiếm.

Người đàn ông vừa thao vừa nắm lấy đầu nhũ của cậu. Nơi đó tối qua đã bị chơi sừng lên, đụng vào là đau. Giang Dư Niên lập tức bị đùa đến phát khóc, muốn giãy giụa mà lại bị pheromone mà người đàn ông phóng ra thuần phục, ưỡn ngực chảy nước mắt mặc hắn chơi.

Bình đẳng giới, bình đẳng cái quần què.

Nam nhân buông tha cho miệng cậu, hôn lên xương quai xanh, lại hôn lấy đầu nhũ, rồi dùng răng nanh đâm đâm mở ra tuyến sữa. Giang Dư Niên vòng eo run rẩy, khóc lóc xin tha: “Đau... Đừng cắn mà...”

“Chỉ đau thôi?” Người đàn ông ưỡn eo một cái liền thao mở khoang sinh sản, Giang Dư Niên sướng đến há miệng, bên trong huyệt phun ra một dòng nước ấm.

“Em ướt đến vậy cơ mà...”

Người đàn ông cầm ngón tay trở và ngón tay giữa vào trong miệng Giang Dư Niên, quấy rầy đùa bỡn đầu lưỡi đỏ au của cậu, lại mô phỏng theo động tác làm tình ra ra vào vào trong miệng cậu, giống như đúc với nhịp điệu mà hắn đang làm bên dưới.

“Um...”

Giang Dư Niên bị thao đến hoảng hốt, tay mò đến nơi tương liên giữa hai người, sờ đến một tay dính nị, lại cả nửa đoạn côn thịt đang lui ra ngoài.

Người đàn ông kéo tay cậu qua, để cho cậu sờ lên trên cán ướt át toàn là dâm thủy của cậu.

“Daddy chơi bé cưng sướng không?”

Nói xong, côn thịt đi vào đến tận gốc, lòng bàn tay Giang Dư Niên bị văng đầy nước, nhiệt độ của dương vật vẫn còn lưu lại ở phía trên. Cậu bị chơi từng lần từng lần, lại nhếch miệng rên rì:

“A, a, sươ... sướng... ưm...”

“Bé cưng.” Người đàn ông dỗ dành, “Kêu to lên chút nào.”

Cả phòng dâm mỹ, tiếng nước, tiếng va chạm, tiếng thở dốc, và cả tiếng rên rỉ mềm mại ngọt ngào của omega.

Lại qua một lần, nhân lúc còn tỉnh táo, Giang Dư Niên tìm điện thoại nhắn tin cho bạn học, cậu đi vệ sinh một cái mà mất tích luôn, lớp trường suýt nữa thì báo cảnh sát.

Mông dính nhơm nhớp, eo mềm, chân run, ngực đau.

Người đàn ông mang khăn nóng ra cho cậu lau mặt, Giang Dư Niên kéo tay hắn lại, đỏ mặt hỏi: “Thì... tên anh, anh tên là gì?”

Người đàn ông dừng một chút, nhẹ nhàng nở nụ cười, viết vào lòng bàn tay cậu ba chữ.

“Mục Sơn Xuyên.”

4. Chương 4

Đến ngày thứ ba, Giang Dư Niên đã trải qua bốn lần sóng phát tình hưng hăng càn quét, như bình thường thì chắc hẳn không lâu nữa kỳ phát tình sẽ kết thúc, nhưng kỳ phát tình của cậu tựa hồ không có dấu hiệu dừng lại, mà có xu thế càng mãnh liệt hơn.

Lúc này omega đã rất suy yếu, Mục Sơn Xuyên không dám làm quá mạnh, chỉ để Giang Dư Niên ngậm lấy, nhẹ nhàng chậm rãi thao vào, giảm bớt cơn nóng tình dục dài đằng dặc mà mơ hồ ở phía sau.

Hắn vừa thao, vừa tranh thủ nhận một cuộc điện thoại. Giang Dư Niên che miệng bị làm đến nước dâm giàn giụa. Hắn thoải mái, giọng không đổi trả lời: “Ừ, đúng. Hôm trước mới đến, bây giờ có chút việc, hai ngày nữa tôi về... Được.”

Cúp điện thoại, Mục Sơn Xuyên cúi người khẽ liếm lỗ tai của Giang Dư Niên, khiến cậu thoải mái hừ hừ liên tục.

“Bên trong... Sâu hơn một chút...”

Mục Sơn Xuyên nghe lời lại chơi vào sâu một chút, vòng vo mài ép cửa khoang sinh sản, thịt mềm nơi đó vừa ngoan vừa mẫn cảm, hút hắn không chịu buông.

Hắn nhìn đôi mắt Giang Dư Niên — tròn mắt vẫn hơi mơ màng, không thể nào tập trung.

Giang Dư Niên tay ôm lấy cổ hắn, chôn ở hõm cổ hắn ngửi mùi pheromone.

Thật... thật là thơm.

Mục Sơn Xuyên thấy sai sai là sau ngày thứ năm kể từ khi Giang Dư Niên phát tình.

Kỳ phát tình của omega này vẫn không có dấu hiệu kết thúc, thực sự không bình thường.

Ngoại trừ lúc phân hoá giới tính, thời kỳ phát tình của omega mới lâu hơn một chút, nhưng cũng sẽ không quá năm ngày.

Thừa lúc một lần sóng phát tình vừa kết thúc, Mục Sơn Xuyên liên lạc với bác sĩ của một phòng khám tư nhân đến kiểm tra. Bác sĩ dẫn theo hai y tá, mang theo một rương máy móc, kiểm tra tỉ mỉ một lần, cuối cùng cho ra một cái kết luận vừa đáng tin mà lại có chút khó tả.

“Đây là lần phát tình đầu tiên của cậu ta, chắc sẽ kéo dài chừng bảy, tám ngày, thêm hai ngày nữa sóng tình sẽ lui.”

Mục Sơn Xuyên tưởng mình chưa nghe rõ, “Lần phát tình đầu tiên?”

“Chính là kỳ phát tình phân hoá đấy. Cậu ta mấy tuổi?”

Mục Sơn Xuyên nhìn Giang Dư Niên, răng hàm cắn chặt, đáp: “Chắc mười tám.”

Những chỗ ăn chơi chính quy quản lý rất nghiêm, bắt buộc phải thành niên mới được vào. Thành niên rồi mà chưa phân hoá cũng rất hiếm thấy, thảo nào cậu ta chẳng có cảm giác gì với thời kỳ phát tình.

Bác sĩ dùng đôi mắt nghi ngờ đánh giá Mục Sơn Xuyên, ông dò xét nói: “Hỏi khí không phải, anh Mục có quan hệ thể nào với cậu omega này?”

“Bạn chích.” Mục Sơn Xuyên mặt không cảm xúc, “Tôi không biết là cậu ấy còn chưa phân hoá.”

Bác sĩ: “...”

Muộn thêm một chút, Giang Dư Niên tỉnh lại, Mục Sơn Xuyên đang ngồi bên bàn xử lý tài liệu, lâu không làm việc tử tế, công việc dồn lại không ít.

Giang Dư Niên lảo đảo xuống giường đi tới chỗ hần. Thảm trải rất dày, cậu đi chân trần lên không phát ra tiếng động gì. Đi tới sau Mục Sơn Xuyên, nghe thấy mùi hương rượu kia, chân lại mềm nhũn.

Mục Sơn Xuyên cũng ngửi thấy được vị anh đào của cậu, xoay người qua liền đỡ ngay được quả anh đào đã nhũn như bùn này.

“Sao thế?” Mục Sơn Xuyên ôm cậu ngồi lên chân mình.

Giang Dư Niên nằm trong lòng của hần, tuy người chẳng phải thấp, nhưng lúc này lại co lại như con mèo con, nhỏ nhỏ, mềm mại.

“Hơi nóng.” Cậu mơ mơ màng màng nói.

“Có phải là nóng hồng cả đầu rồi không?” Mục Sơn Xuyên nói đùa.

“Ừm...”

Giang Dư Niên nhắm hai mắt, nhiệt độ cơ thể vẫn hơi cao do cơn nóng phát tình, quần lót vừa đổi lại ướt một nửa, thân thể đang nổi lên một cơn sóng phát tình nữa.

“Khó chịu...” Giang Dư Niên rên rỉ mà nói.

Mục Sơn Xuyên sờ sờ trán và hai má của cậu, cậu vì nóng mà dán sát vào, vừa nói khó chịu vừa cọ cọ.

“Em...” Mục Sơn Xuyên nhìn cậu vẫn còn khá tỉnh táo, do dự không biết có nên nói biện pháp giải quyết mà bác sĩ có đề cập đến kia không.

Giang Dư Niên quay đầu ướt át mà nhìn hần. Mục Sơn Xuyên bắt đầu lo lắng, hỏi: “Em có chấp nhận ký hiệu tạm thời không?”

5. Chương 5

“Ký, ký hiệu tạm thời?”

Giang Dư Niên bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ khả năng nghe hiểu của bản thân.

“Thông qua việc truyền vào một lượng nhỏ pheromone, có thể cưỡng chế kết thúc kỳ phát tình, cũng không gây hại gì cho cơ thể. Đây là lần đầu tiên phát tình của em, trái lại càng không nên dùng thuốc ức chế.” Mục Sơn Xuyên giải thích, “Chỉ là... em... có thể chấp nhận được hay không thôi.”

Giang Dư Niên ngơ ngác, mãi mới hiểu được rằng bản thân mình đang phát tình.

Phát tình... Phát tình... Phát tình?!

Cái quỷ gì cơ!!

Giang Dư Niên khóc không ra nước mắt, lẽ nào thật sự phân hoá giới tính muộn mấy năm nay sao?

“Em vẫn ổn chứ?”

Một câu nói kéo Giang Dư Niên về hiện thực, cậu ngược mắt nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng dưng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Người ta còn chẳng phải là nghĩa công mà lại chăm sóc cho cậu lâu như vậy. Phải nói nghĩa công cũng không tận tâm được như Mục Sơn Xuyên.

Giang Dư Niên tính dời mắt né tránh, lại nhìn thấy máy tính trên bàn đang mở một đồng văn bản. Mục Sơn Xuyên đang tranh thủ làm việc sao?

Cậu lại nghĩ đến Mục của cậu. Hai người họ lại có một chữ đồng âm. (Cùng viết là Mục nhưng là hai chữ Hán khác nhau và)

“Ký hiệu tạm thời... là sao?” Cậu hỏi.

“Cũng không khác ký hiệu bình thường lắm, có tác dụng trong khoảng một tuần. Trong một tuần, pheromone mà tôi để lại cho em sẽ từ từ nhạt đi, sau đó thì biến mất, không để lại vết tích.”

Giang Dư Niên gật gật đầu.

“Em muốn...”

“Anh đến đi.” Giang Dư Niên hít một hơi thật sâu, để lộ sau gáy, “Mấy ngày nay, cả cái này nữa... Cảm ơn anh, Mục ca.”

Trong lòng Mục Sơn Xuyên bỗng chấn động.

Giang Dư Niên nhắm mắt lại, khắp người là vị anh đào, mùi rượu thơm tràn lan bốn phía, người kia chậm chậm tiến lại gần cậu, hơi thở ấm áp phả trên cổ, khiến cậu không khống chế được mà run rẩy.

Mục Sơn Xuyên nhẹ nhàng liếm mấy cái lên tuyến thể trên gáy cậu giúp cậu thả lỏng. Đến khi người trong lòng không còn run rẩy, hắn mới đột nhiên hạ miệng, răng nanh nhanh chóng đâm xuyên qua da, mùi máu tanh và pheromone cùng lúc dâng trào, nồng nặc khiến cho người ta ngất ngây trong một khoảnh khắc.

Hắn truyền pheromone vào trong tuyến thể của Giang Dư Niên, đến khi đủ liền nhanh chóng lui ra.

Giang Dư Niên thở hổn hển, vào lúc hắn cắn vào, cậu khóc bắn vào trong quần lót.

Rất sung sướng. Đó là khoái cảm khi pheromone hoàn toàn giao hoà, càng sung sướng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần so với cao trào của thân thể, mỗi tế bào đều đang kêu gào, chỉ hận không thể bị ăn luôn thêm một lần nữa.

Người nguyên thủy vì duy trì nòi giống, tiến hoá ra giới tính thứ hai, dung nhập vào gen, khắc vào xương tủy, không thể nào tiêu trừ. Giang Dư Niên vốn tưởng mình có thể thoát được cái gọi là vận mệnh, nhưng hoá ra ai cũng chạy không được, trốn không thoát.

Lại còn là omega.

Hai người họ cứ ôm nhau như vậy thêm một lát. Mục Sơn Xuyên sờ lên trán cậu, nhiệt độ đã hạ không ít. Sáu giờ chiều, mặt trời hạ xuống phía tây, hoàng hôn dần dần lên. Mục Sơn Xuyên ôm cậu lên giường, thay quần lót cho cậu, ôm vào trong lòng dỗ dành: “Ngủ một giấc là sẽ không mệt nữa, đợi lát nữa tôi gọi đồ ăn cho em. Ừ, bé cưng mau ngủ đi...”

Mười hai giờ sau khi ký hiệu là thời gian lo lắng của omega, cần phải có pheromone của alpha bao quanh mới ngủ được. Giang Dư Niên chôn đầu ở hõm cổ cũ của Mục Sơn Xuyên, chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ phải mắng hệ thống phân hoá ABO một vạn lần.

6. Chương 6

Ăn xong, Giang Dư Niên ngủ một giấc đến chín giờ sáng hôm sau, khi tỉnh lại, nhiệt độ phát tình đã hạ hẳn, ngoại trừ cơ bắp bủn rủn thì không có gì không ổn.

Mục Sơn Xuyên đang làm việc, thấy cậu tỉnh rồi, hỏi: “Không sao chứ?”

Giang Dư Niên nháy mắt một cái, cố gắng nhớ lại, cảm giác mấy ngày nay giống như một giấc mơ.

“Không sao rồi...” Giang Dư Niên lúng túng trả lời.

“Được, em muốn ăn gì không? Có thể gọi phục vụ phòng đưa lên.”

“À... được.”

Mục Sơn Xuyên đi dùng điện thoại nội bộ, gọi nhà hàng mang lên một phần bữa sáng, tiện thể mang quần áo đã giặt lên cho Giang Dư Niên.

Giang Dư Niên nhận lấy, nhìn Mục Sơn Xuyên, nửa ngày sau mới nói một câu cảm ơn.

“May mà em không gặp phải người xấu.” Mục Sơn Xuyên bắt đầu dĩ nói, “Thời kỳ phát tình... thôi, dù sao em cũng mới phân hoá. Đúng rồi, em đủ 18 tuổi chưa?”

Giang Dư Niên hơi ngượng: “Đủ rồi, tôi 22.”

“Ồ.” Mục Sơn Xuyên gật gật đầu, đột nhiên nhận thấy sai sai, “22?!”

Giang Dư Niên nhanh chóng giải thích: “Giới tính của tôi vẫn chưa phân hoá, bác sĩ bảo có thể là tôi bị thiếu hụt giới tính. Tôi cũng không biết vì sao lại đột nhiên phân hoá, phát tình như thế, xin lỗi, xin lỗi!”

“Người bình thường... sẽ không phân hoá muộn như thế đâu nhỉ?” Mục Sơn Xuyên đi đến trước mặt cậu, cau mày nhìn kỹ.

Người cao thân dài, có góc có cạnh, vẻ ngoài không tệ, cũng không ngoan ngoãn mềm mại như omega thông thường, ngược lại lại có vẻ anh khí lẫm liệt.

“Ừm...” Giang Dư Niên nhìn hắn, nuốt nước miếng, không tự chủ được rụt cổ lại.

Mục Sơn Xuyên lui lại, đứng ở đó nắm ống tay áo, “Mặc đồ vào đi, lát nữa tôi đưa em đến bệnh viện xem sao.”

“Hả? Không cần đâu, tôi có thể...”

Mục Sơn Xuyên ngắt lời: “Làm người tốt phải làm đến cùng, dù sao tôi cũng đã đánh dấu em tạm thời, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Đến bệnh viện rồi, Mục Sơn Xuyên để Giang Dư Niên vào khám trong khoa nội tiết. Bác sĩ vừa nghe xong bệnh trạng liền bối rối, lập tức cho cậu vào xét nghiệm máu, chụp phim, kiểm tra toàn thân. Làm cả hai loại, vòng vo xong cũng hao hết một buổi chiều.

Quay lại phòng khám, Giang Dư Niên ngồi thẳng tắp, hai tay vắt lên nhau để trên đùi, Mục Sơn Xuyên mặc âu phục, dáng ngồi tao nhã. Bác sĩ cầm tờ giấy xét nghiệm, nâng mắt lên nhìn hai người họ qua khe hở của mắt kính, y như đang nhìn động vật quý hiếm trong vườn thú, cố gắng nhìn xem có gì hay.

Giang Dư Niên nhắc nhở: “Bác sĩ, ngài nói đi.”

Bác sĩ thu lại ánh mắt, lại nhìn xuống tờ giấy xét nghiệm mở miệng nói: “Đơn giản mà nói, thì độ tương xứng trong gen của hai người cao hiếm thấy, trị số đạt đến 99,75%, tôi chưa từng thấy trị số cao như vậy bao giờ.”

Mục Sơn Xuyên và Giang Dư Niên cùng trợn to hai mắt.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn về phía Mục Sơn Xuyên, nói: “Cậu omega này chưa từng phân hoá, đến khi gặp cậu mới đột nhiên phân hoá rồi phát tình, trường hợp này vô cùng hiếm thấy, trong nước cũng chỉ có vài ví dụ, còn omega cơ bản đều phân hoá vào khoảng 18 tuổi trở xuống. Trong y học được gọi là “Pheromone đặc biệt có tính hướng dẫn phát tình”. Tuy nhiên, trường hợp như hai cậu, tôi đoán là lần đầu tiên xuất hiện, còn hiếm hơn cả gấu trúc. Thay vì nói phân hoá chậm, thì nên nói là... Cậu ta vẫn luôn chờ đợi cậu.”

“Ngài đang nói...” Mục Sơn Xuyên khó tin nổi, “Chính là... ‘Duy nhất’?”

“Không sai.” Bác sĩ gật đầu, “Lúc trước cậu cũng nói, hai cậu đang là quan hệ tạm thời ký hiệu đúng không?”

“Đúng.”

“Xét đến các ca trước đây, chứng hướng dẫn phát tình đặc biệt này chỉ có thể được trung hoà bằng ký hiệu thật sự. Nói cách khác, nếu như cậu Giang đây không được cậu ký hiệu thì chỉ cần hai người ở cùng một chỗ là sẽ lập tức đi vào kỳ phát tình.” Bác sĩ dừng lại một chút, bổ sung thêm: “Hiện tại, không thuốc nào chữa được.”

Giang Dư Niên nghe xong liền bối rối, Mục Sơn Xuyên cũng chẳng bình tĩnh được miếng nào.

Ai mà nghĩ được chỉ tình cờ chạm mặt trên hành lang lại có thể xảy ra nhiều chuyện như thế. Giang Dư Niên nghĩ, hẳn là Mục Sơn Xuyên đang hối hận vì cứu cậu.

“Bác sĩ, ngài có đề nghị gì không?” Mục Sơn Xuyên hỏi, tốc độ nói chậm hẳn.

“Đầu tiên, hai người phải tách nhau ra, từ bây giờ không xuất hiện trong phạm vi 10m quanh người kia. Thứ hai, tôi đề nghị hai người kết hôn, ký hiệu hoàn toàn.” Bác sĩ cười cười, “Dù sao thì độ xứng đôi này là trời đất tạo nên, ai có thể kháng cự lại gen của chính mình được đâu?”

Ai có thể kháng cự lại gen của chính mình được đâu.

Đầu Giang Dư Niên ong ong, từ đáy lòng dâng lên một cơn khủng hoảng, chiếm cứ đầu óc trong nháy mắt, chặt đứt mọi suy nghĩ còn sót lại.

Cậu không muốn phân hoá, cậu không muốn trở thành omega.

Cậu không muốn chút nào hết.

“Giang Dư Niên?”

Mục Sơn Xuyên cầm tay cậu lắc mấy lần mới đem hồn cậu quay lại được. Lúc Giang Dư Niên phản ứng được, hai người đã đi ra khỏi phòng.

Trên hành lang muôn người đi lại, từng khuôn mặt hoặc vui hoặc buồn, đi tới đi lui, tựa như một bộ phim phát đi rồi phát lại.

“Giang Dư Niên.” Mục Sơn Xuyên gọi một tiếng, kéo tay cậu, “Bây giờ tôi đưa em về trước, chuyện này cứ từ từ rồi nghĩ, được không?”

Giang Dư Niên máy móc gật đầu, Mục Sơn Xuyên liền nắm cổ tay cậu đi về phía trước.

Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy bờ vai rộng rãi, bóng lưng thẳng tắp của thân ảnh kia, đưa cậu đi từng bước về phía trước, đến một nơi chưa biết.

Cậu thăm thì: Mục, Sơn, Xuyên.

7. Chương 7

Lúc quay lại xe đã hơn bốn giờ chiều, Mục Sơn Xuyên hỏi địa chỉ nhà Giang Dư Niên, hai người trở về trung tâm thành phố. Xe đi trên đường không bất ngờ mà gặp phải giờ cao điểm buổi tối, bị chặn lại trên cầu vượt không nhúc nhích nổi.

Hai người im lặng ngồi trong xe, ăn ý nhìn chăm chăm kính chắn gió, không nói lời nào.

Ngồi đến gần mười phút, cả hai gần như cùng lúc rút điện thoại từ trong túi ra.

Giang Dư Niên lần lượt nhắn tin cho từng người lo lắng cho cậu, nói ngắn gọn là thân thể không khoẻ phải đi viện mấy hôm. Cậu không biết phải nói chuyện phân hoá này ra như thế nào.

Trong điện thoại Mục Sơn Xuyên có một đồng lời nhắn công việc, sắp giục hắn quay lại nhận án, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì phải không. Mục Sơn Xuyên chỉ trả lời một câu, ngày mai đến.

Trả lời xong, Giang Dư Niên nhìn wechat, không nhìn được mà mở một ô chat nào đó.

Cậu gửi tin nhắn cho Mục: “Alo”

Mục Sơn Xuyên đang xem tin tức, trên màn hình nhảy ra thông báo của wechat, một người tên “Cá” gửi cho hắn một câu alo.

Hắn mở ra, nở nụ cười: “?”

Cá: “Lâu rồi không chơi, hôm nay có rảnh không?”

Mục Sơn Xuyên suy nghĩ một chút, vẫn còn một phần tư liệu cần xem.

Mục: “Có.”

Cá: “Vậy buổi tối gặp nhé. Tám giờ?”

Mục: “Được.”

Đúng lúc này dòng xe cộ bắt đầu di chuyển về phía trước. Mục Sơn Xuyên và Giang Dư Niên đều ngẫm hiểu ý mà để điện thoại xuống, có chút chột dạ mà liếc nhìn đối phương một cái.

Tầm mắt vừa chạm lại vội tách ra.

Số lượng xe chạy trong nội thành buổi chiều tối nhiều đáng sợ. Mãi mới thoát khỏi cầu vượt, Mục Sơn Xuyên và Giang Dư Niên lại bất hạnh bị chặn ở ngoài vòng hai, xe đi chậm còn hơn cả sên bò. Mấy ngày nay vốn đã mệt, Giang Dư Niên vừa nhắm mắt liền dựa vào trên ghế ngủ mất.

Mục Sơn Xuyên tăng nhiệt độ điều hoà trong xe, nhìn cậu ôm tay ngủ không yên ổn liền cởi áo khoác cởi ra che lên cho cậu.

Ngoài trời 25°C, sắp đổ mưa rào.

Qua giờ cao điểm buổi tối, dòng xe cuối cùng cũng thông thuận. Mục Sơn Xuyên dừng xe dưới nhà Giang Dư Niên, nhưng không đánh thức cậu.

Mục Sơn Xuyên nghiêng đầu, giữ khoảng cách, lại cẩn thận nhìn mặt Giang Dư Niên một lần nữa.

Thật sự đẹp mắt, ngũ quan lập thể như khảm trong xương, ánh sáng và bóng tối đan xen trên gương mặt, kéo dài thành một đường cong cực kỳ hoàn mỹ.

Thật cứng rắn, Mục Sơn Xuyên nghĩ, cậu hẳn không phải loại người quen khuất phục.

Đúng như dự đoán, ngoài trời đổ mưa rào, hạt mưa đập trên xe, âm thanh hung hãn. Giang Dư Niên bị tiếng mưa rơi đánh thức, chậm rãi mở mắt. Mục Sơn Xuyên cũng đúng lúc thu hồi tầm mắt.

Cậu nhìn áo khoác trên người, nở nụ cười xin lỗi, nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Mục Sơn Xuyên không nhìn cậu, “Trời mưa rồi, trên xe tôi không có ô, em cầm tạm áo khoác mà che.”

Giang Dư năm nghe vậy, nhanh chóng xua tay, bỏ áo khoác ra, “Ôi, không không không, cửa cũng gần mà, tôi chạy vài bước là đến rồi.”

“Sẽ bị cảm đấy. Mấy ngày tới, sức miễn dịch của em sẽ thấp hơn bình thường nhiều, gặp mưa lại khó chịu cho mình.” Mục Sơn Xuyên nói, thở dài: “Đừng để tôi phải lo lắng.”

Tay cầm áo khoác đang định đưa trả của Giang Dư Niên cứng lại, từ từ rút về.

“Đi đi.” Mục Sơn Xuyên quay đầu lại cười với cậu, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Giang Dư Niên lăm bầm đáp, che áo khoác trên đầu, mở cửa xe, chạy vào trong mưa.

Thật sự chỉ có vài bước. Khi cậu chạy đến hành lang, cả người chỉ có ống quần là hơi ướt.

Cậu phát phát tay với xe của Mục Sơn Xuyên, xoay người mở mật mã tầng một, chạy lên lầu.

Về đến nhà, Giang Dư Niên ném áo khoác của Mục Sơn Xuyên lên ghế sa lông, cả người ập xuống giường mềm mại.

Cậu thực sự cần một chút thời gian để suy nghĩ nhân sinh. Nhưng không phải là suy nghĩ chuyện giữa cậu và Mục Sơn Xuyên mà là suy nghĩ đến thân phận omega, cậu nên làm gì.

Giới tính này có quá nhiều hạn chế, sinh lý, xã hội... cậu được định trước là không thể làm rất nhiều nghề.

Bởi mới nói, biến mẹ đi chứ bình đẳng giới.

Cậu nằm trên giường đến bảy rưỡi, bò dậy nấu một bát mì ăn liền, cắn răng ăn hết, rồi mở máy tính đến chỗ hẹn.

Đúng đúng đúng, cậu không thể ở bên Mục Sơn Xuyên được.

Bạn học Giang có người thích rồi.

8. Chương 8

Mấy ngày sau đó, đương nhiên Giang Dư Niên và Mục Sơn Xuyên không gặp lại nhau, cũng không liên hệ qua điện thoại hay wechat, thái độ với đối phương như thế nào cũng đã rõ.

Nhưng Giang Dư Niên hoàn toàn không tưởng tượng ra nổi, rằng cậu sẽ chủ động liên hệ với Mục Sơn Xuyên, mà lại còn vì một lý do... đáng xấu hổ như thế.

Nguyên nhân chính là vì cái áo khoác mà cậu vứt trên sa lông rồi quên mất kia.

Cậu nhìn thấy định mang ra hàng giặt là, ai mà ngờ được vừa nghĩ thấy pheromone còn lưu lại trên áo liền phát tình.

Rốt cuộc pheromone của Mục Sơn Xuyên cứng đầu bao nhiêu, bốn ngày rồi mà còn chưa phai hết. Biết trước thế này thì còn lâu cậu mới thêm giặt áo cho hắn.

Giang Dư Niên mềm nhũn ngồi phịch xuống trước ghế sa lông, vùi mặt vào trong áo khoác của Mục Sơn Xuyên, nghĩ thấy hương rượu nhàn nhạt, không kìm chế nổi mà hết cứng lại ướt.

Trong nhà không có tí tẹo thuốc ức chế hay công cụ hỗ trợ nào. Mà với trạng thái này của cậu ra khỏi nhà có khi liền nằm đo đất luôn, cũng chẳng thể khẳng định rằng liệu có may mắn được người ta cứu hay không.

Hướng dẫn phát tình sẽ thâm nhập từng bước một, bây giờ cậu vẫn đang trong giai đoạn đầu phát tình, nhiệt độ đang chậm rãi tăng lên, đường sinh sản tiết ra niêm dịch, khát khao người xâm chiếm, nước chảy ra mới chỉ làm ướt quần, mà cảm giác ngứa ngáy kia đã khiến cậu cực kỳ khó chịu. Một lát nữa tiến vào giai đoạn chính, chắc cậu sẽ điên mất.

Trước khi ý thức mơ hồ, Giang Dư Niên vô cùng xoắn xuýt mà bấm số điện thoại của Mục Sơn Xuyên.

Lúc tiếp điện thoại, Mục Sơn Xuyên vừa xong một án lý hôn, đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay lại. Nhìn nhắc nhở trên điện thoại, lông mày hắn nhăn lên một độ cung nhỏ đến khó nhận ra.

“Alo?”

Suốt mấy giây, bên kia không có tiếng động gì, Mục Sơn Xuyên còn tưởng là đang tắt âm điện thoại, vừa định kiểm tra lại liền nghe thấy một tiếng rên.

Sau đó là tiếng nước rất nhỏ rất nhẹ.

Mục Sơn Xuyên cảm thấy sai sai, liền hỏi: “Giang Dư Niên? Em sao thế?”

“Em...” Giang Dư Niên nói đứt quãng, trong giọng nói lẫn tiếng nước nhỏ, “Ca... Em phát tình... Ừm...”

Mục Sơn Xuyên một đường như đua mà lái xe đến nhà Giang Dư Niên, ấn mật khẩu mở cửa mà cậu đưa cho xong, liền đi thẳng máy đến cửa nhà cậu, hít một hơi thật sâu rồi mới ấn chuông cửa.

Trước khi tới, hắn đã dùng thuốc ức chế cho alpha, giờ chỉ cần giải quyết tình trạng phát tình của Giang Dư Niên là xong.

Ấn chuông cửa ba lần mà không được phản ứng, Mục Sơn Xuyên lại gọi tên Giang Dư Niên mấy lần, lúc muốn phá cửa mà vào mới nghe được âm thanh khoá cửa chuyển động.

Cửa vừa mở một cái khe, Mục Sơn Xuyên đã giơ tay đẩy ra, lập tức cảm thấy được vị anh đào phả vào mặt, vừa ngọt vừa nồng, so với mùi vị đã từng ngửi thấy trước đây càng thêm phần ngọt ngào như sắp chín rục, tràn trệ câu người.

Cửa bị mở hân ra, Giang Dư Niên đỡ khung cửa đứng trước mặt hắn. Khuôn mặt đẹp dễ dỗ ửng, phủ kín một tầng mồ hôi ướt át, ánh mắt cậu nhìn hắn lại đặc biệt mơ màng.

Mục Sơn Xuyên nuốt nước miếng.

Giang Dư Niên vẫn đang mặc áo khoác của hắn.

“Ca...” Giang Dư Niên vươn tay ra với hắn, giọng mũi rất nặng, như đặc ở trong cổ họng làm nũng, “Ôm em đi...”

Mục Sơn Xuyên ôm ngang cậu lên, đóng cửa nhà, ôm vào phòng ngủ, cẩn thận đặt cậu lên giường, rồi thả ra pheromone của mình.

Giang Dư Niên thoải mái kêu lên một tiếng, kéo chăn sang cọ cọ.

Mục Sơn Xuyên cúi người kiểm tra gáy của cậu. Ký hiệu tạm thời đã bị nhạt mất, hẳn là do pheromone của hắn lưu lại trên áo khoác làm Giang Dư Niên vừa ngửi đã phát tình.

Giang Dư Niên ướt át dán vào hắn, ôm lấy cổ hắn, nhiệt khí hun lên bên tai, khiến cả người hắn nóng lên.

“Kiên nhẫn chút nào.” Mục Sơn Xuyên hôn Giang Dư Niên một cái, vén phần tóc đằng sau gáy cậu, nhắm ngay tuyến thể dứt khoát cắn lên.

Răng nanh xuyên qua làn da, máu và pheromone giao hoà, khoái cảm tinh thần vô biên khiến Giang Dư Niên rung động linh hồn, há mồm kêu không ra tiếng, trực tiếp đạt đến cao trào.

Mục Sơn Xuyên buông cậu ra, ngồi dậy, vén tóc mái ẩm ướt mồ hôi của mình lên, thở ra vài hơi lấy lại bình tĩnh.

Trên giường, Giang Dư Niên vẫn đang run rẩy, cao trào đến bất ngờ khiến đường sinh sản kích thích không chịu nổi, tuôn ra một lượng lớn chất lỏng nóng ẩm, làm drap giường ướt đẫm. Cậu vẫn nắm tay áo Mục Sơn Xuyên, vì nắm chặt quá mà khớp tay cũng đổi màu trắng.

“Do tôi không cân nhắc kỹ, để em ngủ thấy pheromone mà phát tình như vậy.” Mục Sơn Xuyên ôm trán, nhận trách nhiệm về mình, “Tôi có mang theo thuốc khử mùi pheromone, lát nữa tôi về rồi, em nhớ phun thuốc hết cả nhà nhé. Lúc nào rảnh thì đi bệnh viện, mua một ít thuốc ức chế, nhớ mua thuốc thật, không thì để tôi mua cho em cũng được.”

Hắn nói xong, Giang Dư Niên nằm trên giường thở hổn hển, ngón chân cuộn lại, rõ ràng là vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong cơn cao trào.

“Vẫn ổn chứ?”

Giang Dư Niên ưm một tiếng, run rẩy đưa tay ra sau mông.

Một luồng niêm dịch liên thấm ra, cách quần làm bàn tay ướt nhẹp

“Thật kỳ lạ... Em...”

“Sao thế?” Mục Sơn Xuyên lại gần hỏi.

“Em vẫn hơi nóng... phía, phía sau...” Giang Dư Niên đỏ mặt nói lắp nửa ngày, “ngứa.”

Mục Sơn Xuyên nhú mày, hỏi: “Ngứa kiểu gì?”

Hắn sờ trán Giang Dư Niên, nhiệt độ đã hạ nhiều.

Giang Dư Niên thoát nhìn tỉnh táo hơn nhiều so với lúc nãy, nhưng vẫn hơi choáng, bản năng thời kỳ phát tình khiến cậu cắn môi, nói từng chữ từng chữ: “Là... là kiểu kia...”

Cậu chậm rãi mở chân, để lộ ra nơi đang ướt đẫm.

“...Anh đi vào được không?”

9. Chương 9

Mục Sơn Xuyên không biết mình đang có vẻ mặt như thế nào, nhưng kiểu gì cũng chẳng có chút tử tế nào.

Trên người Giang Dư Niên vẫn đang khoác áo hắn, hai chân mở rộng về phía hắn, cả người đỏ ửng ướt đẫm, run run rẩy rẩy muốn hắn đi vào.

Ý thức vẫn còn tỉnh táo, phát tình ngắn hạn.

Hiệu quả của ký hiệu tạm thời... yếu bớt?

“Ca...” Giang Dư Niên khi phát tình mềm mại đến khó tin, âm thanh cũng dính nị, yếu ớt mà oan ức, khiến người ta không nhận được mà muốn ôm cậu an ủi.

Phát tình ngắn hạn thường xuất hiện trước thời kỳ phát tình, có thể giải quyết bằng thuốc ức chế hoặc bằng quan hệ tình dục.

Trong đầu Mục Sơn Xuyên chợt loé mấy lời này.

“Anh đi vào... đi vào có được không?” Giang Dư Niên nức nở cầu xin. Cơn nhiệt phát tình khiến cả người cậu không thoải mái, chỉ muốn được alpha đã ký hiệu cậu mạnh mẽ vuốt ve, xâm chiếm.

Thuốc ức chế.

Quan hệ tình dục.

Vị anh đào có chút nẫu phảng phất ở trước mũi hân, bởi vì ký hiệu mà có lẫn hương rượu, tạo thành anh đào mùi rượu. Mục Sơn Xuyên nghiêng rằng.

“Đây là em tự chuốc lấy.” Mục Sơn Xuyên cắn răng nói, liền cúi đầu ngậm đầu lưỡi Giang Dư Niên, mút vào rồi quần riết lấy nhau, tay cũng không nhả rời, trực tiếp kéo quần Giang Dư Niên, đâm vào hai ngón tay.

Giang Dư Niên kêu a a trong miệng hân, đột nhiên bị đâm vào khiến hành lang mẫn cảm căng lên co lại, bên trong vừa ướt vừa nóng, như bắt mẫn gì mà hút chặt lấy ngón tay Mục Sơn Xuyên.

Lúc hôn môi, hai đầu lưỡi quần lấy nhau, phát ra tiếng nước đâm dăng, phía dưới cũng vì bị ngón tay đâm vào mà phát ra tiếng nước ồm ộp, đâm dăng đến cực điểm.

Mục Sơn Xuyên rút ngón tay, ngồi dậy, nửa quỳ ở giữa hai chân, một tay nắm đùi cậu, một tay cởi cúc áo, tư thái bề ngễ nhìn xuống omega đang phát tình dưới thân, tựa như đang thưởng thức một con mồi vừa bắt được.

Giang Dư Niên nhìn hân, nghĩ lung tung: alpha đều như thế sao?

Cởi cúc áo xong, Mục Sơn Xuyên lần thứ hai cúi xuống, nhưng không vội vã tiến vào mà kéo tay Giang Dư Niên qua, đặt tại trên háng mình.

Cách một lớp quần lót, một lớp quần âu, kích thích của alpha trưởng thành khi hoàn toàn cương cũng không thể coi thường.

“Ờ đi.” Mục Sơn Xuyên dụ dỗ, ngón tay hân lại cắm vào hậu huyệt Giang Dư Niên.

Giang Dư Niên mềm mại kêu một tiếng, không biết là do bị ngón tay xâm lấn, hay là do được chạm vào thứ cậu khát khao.

Mục Sơn Xuyên dùng ngón tay chơi cậu trước, đương nhiên cậu không thể nào phản kháng. Hai chân Giang Dư Niên bị mở hết cỡ, nhục huyệt đỏ sẫm lộ ra trong không khí, hai ngón tay cắm bên trong ra ra vào vào không ngừng mang ra nước dâm. Giang Dư Niên thoải mái đến mức chỉ có thể thấp giọng kêu dâm, khi không muốn kêu lại cắn tay áo khoắc của Mục Sơn Xuyên, để lại trên đó dấu răng và nước bọt của cậu.

Chờ đến khi Giang Dư Niên bị ngón tay chơi đến cao trào, Mục Sơn Xuyên mới cười cười, nhân lúc thân thể cậu vẫn run rẩy không ngừng, hân mở khóa quần, cả cây chơi vào lút cán.

“...?!” Giang Dư Niên còn chưa kịp rít lên một tiếng, đã bị hai ngón tay vừa cắm trong hậu huyệt cậu của Mục Sơn Xuyên cắm vào chặn miệng, tiếp đó người kia liền đè đầu gối cậu lại, thẳng lưng thoải mái chơi vào.

Giang Dư Niên bị húc đến thất thần, nước bọt trong miệng không khống chế được mà nhỏ xuống, miệng dưới cũng phun dâm dịch không ngừng. Trong lúc chuyển động, cậu theo bản năng nắm chặt cánh tay Mục Sơn Xuyên. Mục Sơn Xuyên ngừng một chút, nhưng ngay sau đó là từng cú đâm vào thô bạo.

Hoá ra trước đây chẳng thấm vào đâu. Giang Dư Niên không khỏi tuyệt vọng mà nghĩ, tự làm tự chịu, khóc lóc mấy cũng phải chịu hết.

Cậu khóc thật, bị chơi mạnh đến khóc. Giang Dư Niên cũng tự thấy kỳ quái, người kia chơi hung ác đến thế, mà cậu vẫn có thể tìm thấy khoái cảm giữa cơn thô bạo này.

“Bé cưng, mở chân ra thêm chút nào.” Mục Sơn Xuyên hôn lỗ tai cậu nói, tiếng nói trầm thấp từ tính, nghe vào khiến tai người ta nóng lên.

Không mở được nữa! Đã hết cỡ rồi.

Giang Dư Niên thầm mắng, nhưng thân thể lại vẫn rất nghe lời đáp lại yêu cầu của alpha, hai chân run rẩy lại mở ra hai bên thêm một chút.

“Ngoan quá...” Mục Sơn Xuyên như thưởng mà cọt hai lần lên cửa khoang sinh sản của cậu, đổi lấy tiếng rên rỉ vừa dâm vừa dăng của cậu, và sự thân phục càng sâu đậm hơn.

“A... Ca... Mục ca...”

Giang Dư Niên vươn tay, trong mắt ngập nước, cầu xin: “Ôm em một cái...”

Bộ dáng bị chơi đến ngoan ngoãn này của cậu thực sự có vẻ xinh đẹp vừa đậm đàng vừa đáng thương khiến Mục Sơn Xuyên có chút ngẩn người. Giang Dư Niên còn tưởng hắn không chịu ôm mình, nước mắt tí tách từ khoé mắt chảy ra.

“Bé cưng ngoan nào, không khóc.” Mục Sơn Xuyên nhanh chóng khom lưng, ôm cậu vào lòng, vỗ lưng cậu dỗ dành, tính khí vẫn đang cầm trong cơ thể Giang Dư Niên tiến vào càng sâu.

Khoang sinh sản không mở, đẩy đến cửa mình cậu đã là cực hạn, nhưng nơi đó thật mềm nhất, mềm cảm nhất, va vào thôi đã mềm nửa người, huống chi là cứ đâm vào như vậy.

Giang Dư Niên cắn vai Mục Sơn Xuyên, chạm tới cao trào cực hạn.

“Daddy ôm em này...” Mục Sơn Xuyên vừa nắm móng nhỏ, vừa nhẹ nhàng đâm vào trong, khiến Giang Dư Niên đang cao trào càng được sướng hơn, “Chơi bé cưng sướng không?”

Giang Dư Niên ngồi trong lòng hắn, thở hổn hển không ngừng, mắt nửa mở, trong mộng càng chặt càng ướt hơn, rõ ràng là hơi bị sướng quá.

“Sướng... A... Rất sướng...”

10. Chương 10

Mục Sơn Xuyên nheo mắt, ánh mắt lấp loé, gương mặt mang ý cười, thêm vào ngũ quan thiên về rõ nét của hắn càng có vẻ tà khí câu hồn người.

Giang Dư Niên ôm cổ hắn, quay đầu hắn qua nhìn. Áo sơ mi trên người Mục Sơn Xuyên không cởi hết, quần còn gần như mặc nguyên, con người lúc này còn ngoan ngoãn lễ nghĩa giờ khắc này tràn đầy hơi thở dục vọng, khiến người ta nhìn vào mà lạnh họng.

“Sao thế?” Mục Sơn Xuyên dịu dàng hỏi, eo và cánh tay lại di chuyển nhanh hơn, dương vật chôn trong cơ thể Giang Dư Niên lại càng không có ý tốt mà đâm vào, mài ép cửa mình cậu, mang nước đâm ra, chèn ép khiến Giang Dư Niên cuộn cả ngón chân lại.

Tứ chi Giang Dư Niên còn đang co giật nhẹ, ánh mắt mơ màng đuổi theo đôi mắt Mục Sơn Xuyên, bỗng nhiên ngọt ngào làm nũng: “Hôn một cái...”

Cậu omega bỗng như con mèo, thu móng vuốt chờ người ôm, chờ người hôn, chờ người vuốt lông, đáng yêu đến mức khiến Mục Sơn Xuyên muốn đem tất cả cây đèn trao cho cậu.

Mục Sơn Xuyên nghiêng đầu, không hề chần chừ ngậm lấy môi dưới của đối phương, dùng răng cọ nhẹ. Mục Sơn Xuyên ôm lấy sau gáy cậu, nâng đầu cậu lên, lại mút lấy đầu lưỡi lộ ra, như muốn đem cả người cậu nuốt vào bụng.

Nụ hôn ẩm ướt không ngừng, đâm vào, thì thầm, rất thoải mái, rất sướng. Giang Dư Niên không nghĩ được gì, trong tiềm thức cậu chỉ muốn được chơi, và mang thai, nước chảy nhiều như sông, dính ướt một mảng trên quần Mục Sơn Xuyên.

Mục Sơn Xuyên vươn tay sờ một cái, liền dính đầy một tay toàn hoạt dịch sền sệt. Hắn cười xấu xa lau lên mặt Giang Dư Niên, nói: “Ngửi thử xem.”

Giang Dư Niên nắm cổ tay hắn, ngoan ngoãn ngửi một cái.

“A,” Mục Sơn Xuyên cười bại hoại, “Mùi động dục của bé đậm đàng đấy.”

Hai người làm từ trưa đến đêm khuya, gần như phá hỏng giường trong phòng ngủ. Cuối cùng Giang Dư Niên bị Mục Sơn Xuyên đè lên tường cắm vào từ phía sau, cậu khóc đến lạc cả giọng, vừa khóc vừa kêu đau bụng.

Làm xong được ôm đi tắm, lại kêu đói.

Động dục ngắn hạn không kéo dài lâu, sau khi kết thúc, omega sẽ hơi có chút cảm giác thiếu an toàn, sẽ bám dính lấy alpha đã ký hiệu cậu.

Mục Sơn Xuyên chỉ có thể một tay ôm Giang Dư Niên như trẻ con, một tay tìm đồ ăn trong phòng bếp nhà cậu.

Trước khi phân hoá, chiều cao cân nặng của Giang Dư Niên thuộc vào dạng nhỏ người trong đám beta, nhưng lại cao to hơn so với omega, bây giờ nằm trong lòng Mục Sơn Xuyên lại vừa khớp.

Mục Sơn Xuyên tìm nửa ngày, chỉ thấy một tủ đầy mì ăn liền đủ vị, và một quả trứng gà tận sâu trong cùng tủ lạnh, đành nấu cho cậu một bát mì trứng gà thịt bò.

Giang Dư Niên không chịu chui ra, cứ ngồi trên đùi Mục Sơn Xuyên chờ hân dứt ăn no, mới chui vào trong chăn nệm mới đầy hương rượu.

Đại lão gia vừa giao xong một trận pháo chất lượng cao, trần ngập suy nghĩ liếc nhìn Giang Dư Niên một cái rồi đi ra ban công hút thuốc. (Đoạn này khó dịch cho thuần Việt ghê)

Mục Sơn Xuyên tự nhận mình không phải là một người tin vào số mệnh. Mà đã không tin vào số mệnh, thì đương nhiên hẳn cũng không tin vào cái gì mà độ xứng đôi của gen, tình cảm tuyệt diệu hơn bản năng của gen nhiều.

Nếu như tất cả đều là do bản năng, thì con người và con vật có gì khác biệt cơ chứ?

Hắn nhớ tới án ly hôn vừa xong, hai vợ chồng trước kia cũng dựa vào độ xứng đôi của gen mà ghép thành một cặp, con cũng đã hai đứa mà người chồng tìm thấy tình yêu đích thực, nhất nhất đòi cao chạy xa bay.

Luật hôn nhân có nhiều điều khoản bảo vệ omega, nhưng chưa đủ, vẫn nhiều khoảng trống có thể lách qua được, ly hôn tạo thành thương tổn cực kỳ lớn cho omega.

Hắn cũng không muốn kết hôn với một omega mà mình không có tình cảm.

Mà xem ra Giang Dư Niên cũng không quá muốn như vậy.

Mục Sơn Xuyên hút xong một điếu thuốc, ở bên ngoài chờ tản bớt mùi mới đi vào trong nhà. Giơ tay nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ đêm, hắn cầm đi hai cái áo khoác, định để lại cho Giang Dư Niên vài lời.

Trên bàn để máy tính có giấy nhớ và bút. Mục Sơn Xuyên đi tới, vừa viết xong, còn đang định để chỗ nào dễ thấy, ánh mắt liền dừng lại trên tấm thiệp để sát bên màn hình máy tính.

Trên đó viết một chuỗi dãy số, và một chữ.

Mã số wechat của Mục Sơn Xuyên, cùng một chữ Mục. Chữ viết và trang giấy đã phai màu, đoán chừng là đã viết từ lâu rồi.

11. Chương 11

Ra khỏi cổng, ngồi vào trong xe rồi, suốt cả đường đi Mục Sơn Xuyên vẫn như đang trên mây, cầm tay lái một lúc lâu tâm trí hắn mới quay trở lại.

Hắn có hai số điện thoại, một số dùng cho công việc, một số dùng cho việc riêng, hắn nhớ rõ số mà hắn đưa cho Giang Dư Niên là số công việc, để bảo đảm có thể nhận được điện thoại của cậu. Mà số Giang Dư Niên viết kia là số việc riêng của hắn.

Lại còn ghi một chữ Mục.

Đó chính là...

Mục Sơn Xuyên cầm điện thoại, mở wechat, tìm đến “Cá”.

Giang Dư Niên, Cá... của mình?

Chấn động trong lòng này có hơi lớn.

Giang Dư Niên ngủ một giấc đến trưa mới tỉnh lại, cậu bò dậy rửa mặt, đi tắm, lúc này ký ức tối hôm qua mới quay trở lại, khiến cậu thiếu chút nữa đứng không vững mà đập mặt vào bồn rửa tay.

Mở mắt, ngẩng đầu dậy, lại thấy được tờ giấy nhớ Mục Sơn Xuyên dán trên gương.

“Nhớ dùng thuốc khử mùi pheromone, mở cửa sổ thông gió, áo khoác tôi mang về rồi. Lúc nào rảnh nhớ đi mua thuốc ức chế.”

Thuốc khử mùi pheromone rất tâm lý được đặt bên cạnh bồn rửa tay.

Giang Dư Niên đỏ mặt lật tờ giấy nhớ ra ném vào thùng rác, rửa mặt xong liền đi phun thuốc khử mùi.

Vừa phun vừa thăm thì, mãnh liệt chỉ trích hành vi bạo lực của Mục Sơn Xuyên tối qua.

Lần phát tình trước, Giang Dư Niên hầu như đều trong trạng thái vô ý thức, cậu cũng không nhớ được gì mấy, nhưng tối qua lại nhớ rõ ràng từng chi tiết nhỏ.

Mục Sơn Xuyên là điển hình của mặt người dạ thú, trên giường dưới giường là hai người.

Phun xong thuốc khử mùi, Giang Dư Niên chăm chỉ đem drap giường, chăn gối thay hết một lượt, làm xong liền ngồi phịch trên ghế.

Cậu cầm điện thoại lên nhìn, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy.

Mục: “Đêm nay rảnh không, đánh một trận?”

???

Nam thần cao lãnh lại chủ động hẹn cậu??

Giang Dư Niên không khống chế nổi mà kêu gào, thực sự muốn nhảy vòng vòng tại chỗ.

Sau năm phút, cậu tỉnh táo lại.

Cá: “Được, mấy giờ?”

Màn hình điện thoại sáng lên, Mục Sơn Xuyên mở ra, vào wechat, nhìn vào khung trò chuyện suy tư.

Mục: “Sáu giờ?”

Cá: “Được.”

Bốn giờ chiều, Mục Sơn Xuyên đường hoàng đi về sớm, về đến nhà mới năm giờ. Hắn mở máy tính xong, lại đi chuẩn bị bữa tối cho mình.

Rửa bát xong là vừa đúng sáu giờ. Mục Sơn Xuyên ngồi xuống, vào game, vừa vào liền nhận được thông báo mời vào đội.

Chờ lâu rồi sao?

Mục Sơn Xuyên khẽ mỉm cười, nghe người kia mở chat thoại, nói một câu: “Chào buổi tối.”

Trong game cũng có chat thoại, nhưng để đảm bảo đường truyền, mặc định là dùng âm hiệu thấp nhất, sẽ có khác biệt ít nhiều với âm thanh thật sự. Mục Sơn Xuyên tập trung lắng nghe, câu đầu tiên này cũng không nghe ra được có phải là Giang Dư Niên không.

Hắn đáp: “Chào buổi tối.”

Cá: “Chuẩn bị xong chưa, em sắp xếp nhé?”

Câu này nghe cũng khá giống, nhưng không để ý thì cũng không phát hiện được.

Giang Dư Niên nói chuyện với hần phần nhiều là ở trạng thái phát tình, âm thanh mềm mại ngọt ngào, nói chuyện bình thường chỉ có mấy lần như vậy.

Cũng khó trách hần nghe không ra.

Nhưng Giang Dư Niên... sao cũng không nghe ra là hần.

Mục: “Ừ, em sắp xếp đi.”

Vào game xong, Mục Sơn Xuyên tắt mic, thừa lúc chờ đợi, hần gọi điện thoại cho Giang Dư Niên.

Bên phía Cá, quả nhiên có tiếng điện thoại.

Cá: “Em nghe điện thoại đã.”

Lúc này, trong điện thoại của Mục Sơn Xuyên vang lên âm thanh của Giang Dư Niên: “Alo?”

Trong khắc ấy, lòng Mục Sơn Xuyên có chút phức tạp, kinh ngạc, mừng rỡ, không biết phải làm gì, mấy loại cảm xúc hỗn hợp lại, lên men, trong mấy giây ngắn ngủi chiếm cứ toàn bộ trái tim hần.

Cuối cùng lại hoá thành một tiếng cười trầm.

Giang Dư Niên: “Sao thế?”

Mục Sơn Xuyên lấy lại tinh thần: “Trong nhà đã khử mùi sạch chưa?”

Giang Dư Niên: “A, tôi phun xong hết cả bình rồi.”

“Ừm.” Mục Sơn Xuyên dừng một chút, nhìn màn hình máy tính, không kìm nổi mà mỉm cười, “Em đang làm gì thế?”

Giang Dư Niên không hiểu sao: “Đang chơi game, có việc gì à?”

Mục Sơn Xuyên: “Không, hỏi thăm em chút thôi. Cúp đây.”

Giang Dư Niên: “???”

Cúp điện thoại xong, Mục Sơn Xuyên cầm điện thoại nghĩ, mẹ nó, đây thực sự là ý trời à. Vài lời xàm lông của editor:

Các baby, I’m back

~Tui làm được sẵn mấy chương rồi, lên lịch rồi, nên dù OT thì vẫn có hàng mỗi ngày nha.

12. Chương 12

Mấy ngày sau đó, Giang Dư Niên rõ ràng cảm giác được Mục Sơn Xuyên đang quấy rầy cậu.

Một ngày điện thoại ba lần, sáng sớm tối muộn đều đúng giờ, nói chuyện wechat không ngừng, bị Giang Dư Niên qua loa ứng phó rồi vẫn kiên nhẫn mời cậu ăn tối.

Chủ yếu là mỗi câu mỗi lời hần nói đều nho nhả lễ độ ôn nhu săn sóc, quan tâm vừa phải không quá giới hạn, bị cự tuyệt cũng không giận, mà lập tức đổi đề tài, thay cách thức tiếp tục tiến lên, biến ảo không ngừng khiến Giang Dư Niên không biết đầu mà lẩn.

Vì vậy, Giang Dư Niên thuận miệng hỏi một câu: “Anh làm nghề gì thế?”

Mục Sơn Xuyên: “Luật sư.”

Chẳng trách! Giang Dư Niên tức giận nghĩ, nhanh mồm nhanh miệng!

Cùng với sự “quan tâm” của Mục Sơn Xuyên đối với cậu ngày càng tăng, số lần chơi game của cậu và Mục lại giảm mạnh xuống, có lúc Giang Dư Niên mời hẳn, Mục nếu không mãi không trả lời, thì cũng uyển chuyển từ chối, giải thích nói gần đây bận việc quá.

Giang Dư Niên liền thuận miệng hỏi: “Anh làm nghề gì thế?”

Nửa ngày sau Mục mới trả lời: “Luật sư.”

Tại sao đều là luật sư mà Mục Sơn Xuyên lại rảnh rỗi như vậy!

Chắc chắn là không làm việc chỉ có chơi!

Lúc sắp đẩy cửa vào, Mục Sơn Xuyên đang vừa ăn vặt, vừa nhìn hồ sơ vụ án, vừa chat với Giang Dư Niên, cực kỳ bận rộn.

Sếp ới chao một tiếng, “Nói chuyện với ai thế?”

Mục Sơn Xuyên không ngẩng đầu: “Bà xã.”

“Cậu thoát FA lúc nào mà tôi không biết?” Sếp kinh ngạc nói.

Mục Sơn Xuyên cười cười: “Vẫn đang theo đuổi đây.”

“Thế chúc cậu may mắn.” Sếp nói xong, liền đưa cho hắn một bộ hồ sơ vụ án mới, “Này, có một án tranh giành tài sản, luật sư Mục có nhận không?”

“Không nhận.” Luật sư Mục ngẩng đầu, “Tôi vẫn còn hai cái chờ ra toà đây, không muốn một chết đầu.”

Thật sự là công việc của hắn rất bận rộn đấy.

Sếp thu tay về, nửa đùa nửa thật nói: “Bạn mà vẫn còn chat chit tán tỉnh trong giờ làm việc.”

Lúc này điện thoại Mục Sơn Xuyên sáng lên, hắn liếc mắt nhìn, khép hồ sơ lại đứng lên, ung dung thông thả thu đồ đạc.

Sếp hỏi: “Làm gì thế?”

Mục Sơn Xuyên đưa điện thoại cho y nhìn màn hình, trên đó hiển thị một đoạn chat.

“Người uỷ nhiệm hẹn chỗ trao đổi thêm về vụ án.” Mục Sơn Xuyên lấy lại điện thoại, “Bây giờ tôi còn muốn ra ngoài trong thời gian làm việc đấy.”

Án về quyền sở hữu trí tuệ, người uỷ nhiệm là một tác giả nữ hơn ba mươi tuổi, hẹn tại một quán cafe trang trí đẹp mắt, lúc Mục Sơn Xuyên đến, cô đã ngồi chờ ở đó.

“Không biết luật sư Mục uống gì, nên tôi tự tiện gọi cho anh một ly cappuccino rồi.” Nữ tác gia nói.

“Không sao.” Mục Sơn Xuyên cũng mỉm cười, cảm ơn, nhấp thử một ngụm nhỏ.

Tiếp hai người bắt đầu trao đổi về vụ án. Mục Sơn Xuyên nói thẳng, án về quyền tác giả rất khó kiện, tốn thời gian, hao tiền của, nữ tác gia chỉ lắc đầu một cái, nói cô nhất định phải kiện.

Nếu muốn kiện thì phải chuẩn bị. Mục Sơn Xuyên nói chuyện với cô một chút về tiến trình, lúc ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua bờ vai nữ tác gia, ngay sau đó bị găm chặt vào một chỗ.

Mục Sơn Xuyên có cảm giác như bị sét đánh.

Giang Dư Niên đeo túi xách đi từ ngoài cửa vào, vừa quay đầu đã thấy một cô gái tao nhã nữ tính ngồi đối diện với Mục Sơn Xuyên.

Mục Sơn Xuyên cứng người.

Giang Dư Niên lại chẳng có phản ứng gì, có thể là nghe lời dặn của bác sĩ, tính thử khoảng cách giữa hai người không đến mười mét, nên liền ngoan ngoãn mở cửa đi ra ngoài, đi dọc theo đường cái đến một nơi khác.

Trong nháy mắt kia, trái tim Mục Sơn Xuyên rơi thẳng xuống đáy cốc.

“Luật sư Mục?”

Mục Sơn Xuyên lúc này mới hoàn hồn.

Nữ tác gia vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ, nhắc nhở: “Anh vừa nói đến mắt xích chứng cứ.”

“A, vâng. Cảm ơn.” Mục Sơn Xuyên nhặt lại tâm tình đang bay tứ tung, cố gắng nói hết lời cần nói.

Mà tâm tư lại chẳng biết đã bay đến chốn nào rồi.

13. Chương 13

Về đến nơi, Mục Sơn Xuyên gửi cho Giang Dư Niên mấy cái tin nhắn liên, giải thích các kiểu lý do tại sao hần lại đi uống cà phê với vị kia, kết cấu khai thừa chuyển hợp trôi chảy, nội dung chân tình giải thích, có thể coi là một tiểu luận xuất sắc.

Giang Dư Niên: “Ồ.”

Cậu ấy đang giận! Mục Sơn Xuyên đau lòng nghĩ.

Giang Dư Niên: “Thật ra anh... không cần phải giải thích với tôi.”

Giận thật rồi! Khó chịu rồi!

Giang Dư Niên: “Anh vui là được rồi, tôi không để ý đâu.”

Xong...

Giang Dư Niên nhìn điện thoại không hiểu sao. Cậu thực sự không để ý, dù sao cậu cũng đâu thích Mục Sơn Xuyên, giận dữ cái búa á?

Cậu không biết Mục chính là Mục Sơn Xuyên, nhưng Mục Sơn Xuyên lại biết cơ. Thế nên hần hoàn toàn quên mất việc Giang Dư Niên chưa biết gì về chuyện này, hoàn toàn suy nghĩ với tư cách là Mục, tự bản thân mình cũng không ý thức được.

Sau khi ý thức được, Mục Sơn Xuyên bắt đầu suy nghĩ, liệu có nên nói chuyện này cho Giang Dư Niên không.

Cậu sẽ phản ứng thế nào? Cậu thích Mục? Cậu yêu thích mình là Mục?

Trong lòng Mục Sơn Xuyên bỗng xuất hiện một ý nghĩ thú vị xấu tính... nếu như Giang Dư Niên thích Mục, vậy khi cậu bị mình làm, trong lòng cậu thấy sao gì?

Giang Dư Niên mở chân chờ được chơi, vừa chảy nước, vừa ướt át rên rỉ, là đang nghĩ đến ai?

Mục Sơn Xuyên nghĩ vậy, liền cảm thấy một nỗi niềm hưng phấn đáng xấu hổ.

Sau khi bình tĩnh lại, Mục Sơn Xuyên gọi điện thoại cho Giang Dư Niên.

Giang Dư Niên nhận: “Sao thế?”

Mục Sơn Xuyên cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ tự nhiên thoải mái: “Tối mai tôi có thể mời em ăn tối được không?”

“A, tôi...”

Giang Dư Niên còn chưa kịp nói xong, Mục Sơn Xuyên đã hiếm khi ngắt lời cậu, nói: “Em từ chối tôi 5 lần rồi.”

Thậm chí trong giọng nói của hần còn có chút oan ức. Giang Dư Niên lập tức không biết nên nói gì nữa.

“Cho tôi chút mặt mũi đi, bạn học Giang.” Trong giọng nói của Mục Sơn Xuyên có chút ý cười, hạ mình xuống thấp, “Coi như cậu làm việc tốt đi, được không?”

Trong đầu Giang Dư Niên hiện ra hình ảnh, Mục Sơn Xuyên bắt hạnh nhà tan người mất, ăn mặc rách rưới, vô cùng đáng thương nhìn cậu.

Có hơi thắm.

“Vây... cũng được.”

Ngày hôm sau, Mục Sơn Xuyên chịu mức nhịp tim 120 nghiêm túc hoàn thành một ngày làm việc, không đến muộn, không bỏ ra ngoài, hiệu suất cao hiếm thấy. Sếp chưa kịp khen ngợi, chỉ thấy hơn ba giờ hẳn đóng cửa phòng làm việc, ung dung đi về sớm.

Mục Sơn Xuyên đầu tiên đi về nhà tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị kỹ càng từ đầu đến chân, âu phục, đồng hồ cao cấp, giày da, sau khi chắc chắn bản thân đẹp trai đến cần thận kỹ càng mới lái xe đi đón Giang Dư Niên.

Mà bạn học Giang căn bản chẳng hề chú ý hần mặc cái gì.

Mục Sơn Xuyên đặt bàn tại một nhà hàng kiểu Tây, có lẽ vì giá đắt mà khá ít người, khung cảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng nghệ sĩ biểu diễn đàn dương cầm.

Trong khi ăn, Mục Sơn Xuyên phá vỡ bầu không khí có hơi trầm mặc, Giang Dư Niên cũng thuận lời hần trò chuyện, chậm rãi bình tĩnh lại.

Trước khi ra ngoài, cậu đã tiêm một ống thuốc ức chế, hiện tại cũng không có gì khó chịu.

Vì thế, Mục Sơn Xuyên dựa vào sự chuyên nghiệp rèn giũa hàng ngày, thành công nói được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, cha mẹ Giang Dư Niên đều ở nước ngoài, cậu là con một, học chuyên ngành tranh sơn dầu, thích nhiếp ảnh, ghét ăn hải sản tươi...

Giang Dư Niên vừa nói vừa cười, không phòng bị chút nào. Sau khi tiêm thuốc ức chế, khứu giác sẽ hơi kém nhạy, cậu càng không nhận ra được Mục Sơn Xuyên đang lặng lẽ phóng thích pheromone.

Cuối cùng, Mục Sơn Xuyên nhìn cậu, đôi mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng, sáng như sóng nước dưới ánh mặt trời.

“Giang Dư Niên, tôi có thể theo đuổi em được không?”

Giang Dư Niên sững sốt nửa ngày không nói ra lời, Mục Sơn Xuyên cũng không cần câu trả lời của cậu, nói xong liền gọi phục vụ ra thanh toán, chờ đến khi Giang Dư Niên hoàn hồn, mới nói: “Đừng lo. Tôi đưa em về bây giờ đây.”

Giang Dư Niên liền ngây ngây mà theo hần lên xe, đi về nhà.

Mục Sơn Xuyên liếc mắt nhìn Giang Dư Niên, nhếch miệng, im lặng thả ra càng nhiều pheromone hơn.

Trong không gian xe chật kín, hương rượu mang theo tính alpha kích thích càng lúc càng đậm.

Giang Dư Niên ban đầu chỉ cảm thấy hơi nóng, nâng tay hạ thấp nhiệt độ của điều hoà.

Khi sắp đến nơi, Giang Dư Niên mới bắt đầu cảm thấy sai sai, kêu một tiếng: “Mục Sơn Xuyên...”

“Hả?” Mục Sơn Xuyên quay đầu sang, cười nhẹ, “Sao thế?” Không như nhiều cô nghĩ, không có drama gì xảy ra cả:))

Nhưng! Chương! Sau! Là! Xe! Chấn!

14. Chương 14

Bất kể giới tính nào dùng thuốc ức chế, cũng đều có tác dụng dựa vào sự điều tiết và phân bố của pheromone trong cơ thể. Ức chế là chủ động phát tình, để giảm thiểu sự kích thích gây ra phát tình bị động từ bên ngoài. (Nói ngắn gọn là thuốc ức chế hoạt động giống như vắc xin vậy, đưa virus vào trong cơ thể để cơ thể có sự chuẩn bị kiểu diễn tập trước, đến khi thực sự bị virus tấn công thì cơ thể có thể chống chịu được)

Nếu như bị kích thích kéo dài với cường độ cao, thuốc ức chế có thể sẽ mất đi hiệu lực.

Mà Giang Dư Niên không có chút sức chống cự nào với pheromone của Mục Sơn Xuyên, một khi tác dụng của thuốc ức chế biến mất, chẳng mấy chốc cậu sẽ bị hướng dẫn, rơi vào thời kỳ phát tình.

Đây chính là gen, là vận mệnh.

Mắt thường cũng có thể thấy hô hấp của Giang Dư Niên dần trở nên dồn dập, đèn đường lùi về phía sau loé lên từng luồng sáng trên gương mặt cậu, rọi sáng hai má đang nổi lên màu đỏ không bình thường, mồ hôi hạt không chịu nổi gánh nặng dọc theo xương quai xanh, rơi vào trong cổ áo.

Tầm mắt Mục Sơn Xuyên không nhìn được mà đi theo hướng đi của mồ hôi, hầu kết cũng trượt xuống một chút.

“Tôi...” Giang Dư Niên đỏ trán, nói chuyện còn hơi không mạch lạc, “Tôi hình như...”

Bụng dưới hơi nóng, bên trong bỗng truyền đến một loại xúc cảm kỳ dị... đó là cảm giác chất lỏng nóng ẩm từ hậu huyệt chảy ra.

Giang Dư Niên gần như khóc, ấn kính xe, kêu: “Anh dừng xe!”

Cậu kêu đến gần như phá giọng, Mục Sơn Xuyên lập tức dừng xe lại bên đường. Bên cạnh là công viên rừng rậm trong thành phố, trong đêm hè người người đi lại khá đông.

“Em sao thế?” Biết thừa còn hỏi.

Cơn nóng phát tình ập ủ trong người, dưới móng ướm sưng, chờ thêm lát nữa quần sẽ ướt đầm. Giang Dư Niên cúi người tự ôm lấy đầu gối mình.

Đó là động tác tự bảo vệ theo bản năng.

Bản năng omega cảm nhận được xung quanh tồn tại sinh vật có tính công kích.

Nhưng khi omega nhận ra được sinh vật có tính công kích này sẽ không gây tổn thương cho mình, sẽ lựa chọn dựa vào đó.

“Tôi...” Giang Dư Niên cắn lưỡi nói, “Tôi phát tình...”

Ở nơi cậu không nhìn thấy, Mục Sơn Xuyên liếm khoé miệng, lộ ra vẻ mặt mà chỉ alpha mới có, nụ cười nắm tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay.

“A...”

Ghế trước bị hạ thấp, Mục Sơn Xuyên ôm Giang Dư Niên nằm lên ghế lái, một tay luồn vào trong áo cậu, nhẹ nhàng ngắt lấy đầu vú, một tay khác nhào nặn móng cậu, ngón tay cách lớp quần ẩm ướt trượt trên kẽ móng.

Giang Dư Niên bị hấn xoa nắn đến run rẩy không ngừng, tiếng rên rỉ không kìm nén nổi thoát ra khỏi miệng, quanh quẩn bên tai Mục Sơn Xuyên. Cơn nóng phát tình dâng lên, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, Giang Dư Niên cúi đầu lộ gáy, nói: “Ký hiệu... Nhanh lên... A...”

Mục Sơn Xuyên đứng lúc dùng móng tay bấm lên một bên đầu vú cậu, cả người Giang Dư Niên run lên, trong huyệt lại tuôn ra một dòng nước.

“Lần trước ký hiệu tạm thời hình như chẳng có hiệu quả gì.” Mục Sơn Xuyên giả bộ vô hại, “Lần này thuốc ức chế cũng mất hiệu lực, tác dụng điều hoà yếu đi rồi sao?”

“Ừm... Không biết... Anh nhanh lên...” Giang Dư Niên chỉ cảm thấy đầu trở nên mơ hồ, cũng không hiểu được Mục Sơn Xuyên đang nói gì, cậu kéo tay hắn đặt lên tuyến thể của mình.

Chính cậu cũng không nghĩ được, vị anh đào chín rục.

Đã ngấm đầy hương rượu.

Mục Sơn Xuyên biết nghe lời phải, xoa xoa sau gáy Giang Dư Niên, lại đẩy sang bên một chút, cúi đầu hôn lên tuyến thể của cậu, liếm đến khi Giang Dư Niên không nhịn được cọ tới, mới dùng răng nanh đâm thủng làn da hầy còn vết máu.

Pheromone truyền vào, giao quyện vào nhau, tựa như linh hồn thoát khỏi thân thể, trôi nổi trong không trung. Giang Dư Niên há miệng không rên nổi một tiếng, khoái cảm vô tận nhấn chìm ý thức của cậu.

Trong đầu Giang Dư Niên chỉ có một ý nghĩ: ký hiệu tạm thời đã như vậy, thì ký hiệu hoàn toàn sẽ còn sướng đến mức nào nữa?

Ký hiệu xong, Mục Sơn Xuyên liếm tai cậu, tay sờ ra phía trước, quả nhiên sờ đến một tay ướt dính sền sệt. Hắn cười cười, thấp giọng nói bên tai Giang Dư Niên: “Sướng đến mức ấy sao?”

Giang Dư Niên không trả lời hắn, động dục ngắn hạn khiến nhiệt độ cơ thể giữ ở một mức không cao không thấp, đường sinh sản ham muốn được an ủi, lúc này miệng huyết không ngừng khép mở, từng chút từng chút phun dâm thủy ra ngoài.

Ngoài cửa xe là công viên giữa tối mùa hè, con đường nhỏ gần đó liên tục có người qua lại, trẻ con, người già, tình nhân, cậu có thể nhìn rất rõ. Thậm chí, từ lớp thủy tinh trước mặt, cậu còn có thể nhìn thấy mấy đứa trẻ chạy qua, chỉ cần chúng quay lại nhìn thôi là có thể thấy được dáng vẻ dâm đẳng nhếch nhác này của cậu.

Cho dù Giang Dư Niên biết kính xe này là kính một mặt, nhưng cảm giác xấu hổ do phát tình ở bên ngoài này vẫn khiến cậu lúng túng không biết phải làm sao.

Cậu bây giờ... cực kỳ khát vọng...

“Bốp!”

Giang Dư Niên đau đến nhảy bật lên, trên mông truyền đến cảm giác đau rất nhức nhối, còn chưa kịp phản ứng, tay Mục Sơn Xuyên đã rơi xuống lần nữa, đánh trên mông, lại truyền cảm giác ra ngoài.

Ngay sau đó là phát thứ ba, thứ tư...

Giang Dư Niên hức hức khóc lóc xin tha, nhưng Mục Sơn Xuyên lại tựa như không nghe thấy, vẫn ra tay mạnh như cũ, quả thực giống như làm nhục.

“A... Đau... Đừng đánh, a! Đừng... Daddy... Đau quá...”

Không biết đã đánh bao nhiêu cái, Mục Sơn Xuyên dừng lại. Giang Dư Niên đã khóc đến mức thở không ra hơi, giận dữ vùi trong lòng hắn, thấp giọng nức nở.

“Mười lần.” Mục Sơn Xuyên cắn lỗ tai Giang Dư Niên, “Coi như phạt bé dâm đẳng nhà em... nơi nào cũng phát tình được.”

Nói xong, hắn hôn một cái lên má Giang Dư Niên, nhẹ nhàng nắn bóp cái mông vừa bị phạt của cậu.

Có hai lần rất đau, Giang Dư Niên có thể tưởng tượng được cái mông mình đang có thảm trạng thế nào, nhưng theo vài lần xoa của Mục Sơn Xuyên, đau đớn đi qua, lại mang đến càng nhiều ngứa ngáy.

Mà tâm lý Giang Dư Niên lại có sự thoả mãn khó giải thích, tựa như mình được càn tới, được chú ý, được quần thúc, được yêu thương.

15. Chương 15

Mục Sơn Xuyên biết Giang Dư Niên đang hưng phấn, hân ôn eo cậu, hôn môi cậu, cởi cái quần đã ướt đầm của cậu xuống một nửa, để lộ mông của Giang Dư Niên.

Tư thế này khiến Giang Dư Niên bắt buộc phải giữ tư thế ngồng mông lên, đầu gối mở ra quỳ hai bên người Mục Sơn Xuyên, vì thế toàn bộ hậu huyết lộ ra, nước dâm từ giữa hai chân tí tách tí tách chảy ra rơi lên quần Mục Sơn Xuyên.

“Phốc kỷ —— “

Hai ngón tay cắm vào.

Trong miệng Giang Dư Niên a lên một tiếng, mông uốn éo cọ lên ngón tay hân, muốn chúng đi vào càng sâu hơn.

Mục Sơn Xuyên dùng ngón tay xoa nắn chuẩn bị mấy lần liền rút ra, khiến Giang Dư Niên bất mãn kêu một tiếng, há miệng hỏi: “Làm sao thế...”

Mục Sơn Xuyên nói: “Thay cho em cái khác lớn hơn.”

Tiếp Giang Dư Niên liền nghe thấy tiếng cởi thắt lưng, cùng tiếng mở khoá kéo, một thứ vừa nóng vừa lớn để ở khe mông cậu, mới chỉ động chạm đôi chút, một luồng pheromone đã theo đó mà toả ra, khiến cả người Giang Dư Niên mềm xuống.

Mục Sơn Xuyên thẳng lưng, hạ eo chậm rãi cọ xát một chút, miệng huyết liền không ngừng phun nước dâm, khép mở muốn ngậm lấy thứ kia.

“Đừng...” Giang Dư Niên chảy nước mắt, một phần là sướng, một phần là do bị bắt nạt, “Đừng thế mà...”

Bên ngoài nhiều người như vậy... Người ta sẽ nhìn thấy mất...

“Không sao đâu, daddy sẽ làm nhẹ thôi.” Mục Sơn Xuyên dỗ cậu, ấn mông khiến eo cậu hạ xuống, đẩy khe mông ra, lập tức đâm vào phân nửa.

Bị dương vật thô cỡ này đâm vào là một cảm giác sung sướng khó tả đối với một omega đang phát tình, Giang Dư Niên thoải mái đến mức kêu dâm, nhịn không nổi mà càng hạ eo xuống để được ngậm vào sâu hơn.

Được xâm chiếm, được lấp đầy, càng muốn được mang thai.

Mục Sơn Xuyên không ngăn cậu, chính cậu cũng tự nuốt hân lấy dương vật kia vào xong, liền ngồi trên đùi Mục Sơn Xuyên hít thở.

Tư thế này khiến hân đâm vào rất sâu nhưng vì đang quỳ hướng về phía trước, nên vẫn không chạm được đến cửa khoang sinh sản, Giang Dư Niên đặt tay lên đùi Mục Sơn Xuyên, âm thanh run rẩy: “Anh... anh nhúc nhích đi...”

Mục Sơn Xuyên nghe lời hướng lên trên một chút.

Giang Dư Niên rõ ràng là không vừa ý, liền giục hân: “Lại động tiếp đi... xin anh...”

“Vừa bảo tôi đừng, giờ lại dâm thế sao?” Mục Sơn Xuyên bóp một cái lên eo mềm của cậu, “Em nhìn ra ngoài xem.”

Giang Dư Niên nghe vậy quay đầu, chỉ thấy một đứa bé tầm bốn, năm tuổi đang đứng cách đó hơn hai mét, tay cầm một cái gậy huỳnh quang, tò mò nhìn về hướng này.

Đôi mắt Giang Dư Niên tròn to, trong nháy mắt, cậu tưởng như nhóc con kia nhìn thấy được hết cả...

Đúng lúc này, Mục Sơn Xuyên xấu tính nâng mông cậu lên, đâm nhẹ chơi vào, Giang Dư Niên không kìm nổi mà kêu thành tiếng, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm cậu nhóc kia.

Thân thể cậu dường như chia thành hai nửa, một nửa bị Mục Sơn Xuyên chơi đến lên chín tầng mây, một nửa lại chìm sâu trong sợ hãi và xấu hổ, nước sôi lửa bỏng.

“Nó không nhìn thấy đâu.” Mục Sơn Xuyên an ủi, ôm cậu càng chặt hơn, đi vào càng sâu hơn, “Chỉ có tôi thấy thôi.”

Đang nói, cậu nhóc kia liền vung tay vẩy vẩy gây huỳnh quang, theo con đường nhỏ, chạy vào trong công viên.

“Em xem, nó đi rồi, không nhìn thấy gì hết.”

Bốn bề vắng lặng, Mục Sơn Xuyên mạnh mẽ đâm lên một cái, mài đến cửa khoang sinh sản, Giang Dư Niên khóc lóc bị hấn làm đến cao trào, đường sinh sản co giật, phun ra đầy nước, từng luồng từng luồng nước đâm tràn ra, chạy lên nửa người dưới của Mục Sơn Xuyên, ướt đầy ghế tài xế.

Thật mất thể diện. Giang Dư Niên nghĩ.

Mục Sơn Xuyên đưa người về nhà, vốn định đi, nhưng lần phát tình này có hơi mạnh, trạng thái động dục ngắn hạn này lần thứ hai đón sóng phát tình. Mục Sơn Xuyên không thể làm gì khác hơn là ôm cậu lên phòng, vào nhà xong liền trực tiếp áp bé đâm dăng sờ soạn hấn suốt cả đường này lên cửa, gặm rồi lại gặm, gặm đến mềm nhũn, gặm đến mơ hồ, lại lột cái quần ướt đầm của cậu xuống, cuốn áo phong lên trên, ôm eo cậu, vừa chơi vừa ăn ngực cậu.

Hấn hút rất mạnh, hết mút lại cắn khiến quầng vú bị hút đến to lên một vòng, đầu vú cũng phồng lên, vừa hồng vừa sưng.

Giang Dư Niên bị chơi đến không nói nổi thành câu, chỉ có thể gọi hấn: “A... A! Mục, mục ca...”

“Gọi ai đó.” Mục Sơn Xuyên ngẩng đầu lên hỏi, híp mắt, cười đến hiền hoà tốt tính.

“A... Gọi...”

Giang Dư Niên bị hấn hỏi đến hoảng hốt, trong đầu bỗng hiện ra cảnh tượng một thế giới khác, vòng chung kết, cậu trốn ra phía sau lưng Mục, nghe tiếng hấn dùng giọng trầm thấp mà nói: “Tôi lên.”

Giọng nói kia...

Giang Dư Niên đã sắp chạm tới chỗ quan trọng kia, bỗng nhiên bị một cú đâm sâu của Mục Sơn Xuyên làm đứt mạch suy nghĩ. Mục Sơn Xuyên mài ép cửa mình của cậu, cố ý tàn bạo nói: “Bị tôi chơi mà còn muốn người khác?”

“Em không... A!”

Cậu càng nói, Mục Sơn Xuyên càng chơi đến tàn nhẫn, mấy lần bị hấn chơi đến cao trào, trước sau cùng lúc, dịch thể tung toé chảy xuống đất.

“Bé cưng,” Mục Sơn Xuyên dừng lại hôn cậu, gọi, “Kêu một tiếng ông xã được không?”

Giang Dư Niên cắn môi nghiêng đầu, tỏ ý từ chối rõ ràng.

Mục Sơn Xuyên cũng không giận, chỉ ấn cậu, chậm rãi mài, nhanh chóng mài đến mức Giang Dư Niên không kiên trì nổi, ôm cổ Mục Sơn Xuyên thuận theo ý hấn: “Ông xã... ông xã, em đau bụng...”

Gian kế của Mục Sơn Xuyên thực hiện được, hấn còn nói: “Ông xã hôn một chút là hết đau.” Nói xong cắn lấy môi Giang Dư Niên, vừa hôn vừa càng thêm tàn nhẫn đâm vào, Giang Dư Niên giây dựa liền bị hấn ôm chặt hơn, va chạm thêm mấy chục lần nữa, rút ra, bắn lên trên bụng cậu. Đôi mắt Giang Dư Niên nhắm lúng, khóc rưng rức, tựa như đã bị chơi hỏng rồi.

16. Chương 16

Lần sóng phát tình thứ hai kết thúc, Giang Dư Niên mơ mơ màng màng ngủ mất, chỉ biết mình được người ta ôm đi tắm xong liền được đặt lên giường. Giường tựa như còn mềm hơn so với mình thường, cậu rúc

trong một chỗ ẩm áp, mùi hương đầy thoải mái, an toàn, khiến cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Cậu mơ một giấc mơ. Trong mộng đen thui, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc thăm thì, bỗng nhiên phía trước vụt sáng, cậu càng đi về phía trước, càng nhiều âm thanh phát ra, tiếng bước chân, tiếng đầu súng, tiếng sáo trúc, giọng nói ban đầu cũng trở nên rõ ràng, nói một câu: “Cẩn thận phía sau.”

Giang Dư Niên nghe vậy quay đầu lại, giữa bóng tối hiện ra một chuỗi cả chữ và số, sắp xếp lại, xoá đi, chỉ còn lại vài ký tự.

—msc123.

Giang Dư Niên bị một hương vị lâu rồi không thấy làm cho thêm mà tỉnh lại.

Cậu bò dậy từ trên giường, mắt cũng chưa mở mà men theo mùi hương mò vào bếp, cậu đỡ tường, dưới sự kích thích của ánh nắng mà chậm chậm mở mắt ra.

Một dáng hình thẳng tắp ngược sáng đứng trong bếp, ánh mặt trời buổi sáng nhu hoà xuyên qua cửa sổ chiếu vào, hạ trên người hắn. Cánh tay khê nhúc nhích cắt một luồng sáng ra, tựa một vị thần khuấy lên sóng nước.

Giang Dư Niên nhìn đến ngây dại, cậu ngơ ngác đứng đó, tim trong ngực nhảy lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, âm thanh trầm mà vang.

“Dậy rồi?” Mục Sơn Xuyên quay đầu nhìn cậu một cái, tầm mắt lại quay về nồi rán trứng, “Đi đánh răng rửa mặt chờ ăn cơm thôi, tôi ra ngoài mua cháo ngọt và bánh bao cho em rồi.”

Giang Dư Niên ngốc ngốc ồ một tiếng, xoay người đi về phía nhà vệ sinh, cả đường như đang mơ rửa mặt xong, lại quay về phòng ăn ngồi xuống.

Mục Sơn Xuyên để trứng đã rán xong vào bát trước mặt cậu, lại đẩy cháo hoa quế ngọt và một lồng bánh bao nhỏ đến chỗ cậu mới ngồi xuống đối diện với cậu, tự cầm lấy phần của mình.

“Choáng à?” Mục Sơn Xuyên nhìn cậu cười, “Ăn đi, nhanh không nguội mất.”

Sáng dậy được phục vụ ăn uống quần áo sẵn sàng ôn nhu thế này, trong phút chốc Giang Dư Niên quên mất không truy cứu cái người mặt người dạ thú này hôm qua đã quá đáng đến mức nào. Cậu cúi đầu múc một thìa cháo, cháo ngọt mà không ngấy, theo cuống họng trượt vào dạ dày, cả bụng đều ấm lên.

“Ngày hôm qua là tôi không tốt,” Mục Sơn Xuyên hiền hoà dịu dàng nói, bắt đầu cố gắng nhận trách nhiệm, “Tôi không nghĩ tới việc hiệu quả của thuốc ức chế bị yếu bớt như vậy, tác dụng điều hoà của ký hiệu cũng bị giảm xuống. Đáng ra tôi không nên mời em đi ăn như vậy.”

Lúc nói mấy lời này, hắn như một quý ngài nho nhã lễ nghĩa, đối với mọi thứ đều nhẹ nhàng, ưu nhã gánh chịu, khiến cho không ai từ chối nổi, ngược lại còn thấy áy náy.

“Không phải... không phải là lỗi tại anh.” Giang Dư Niên ngập ngừng nói, “Đây vốn là chuyện không thể không chế được.”

Mục Sơn Xuyên từ từ thu nụ cười lại, nhìn qua có vẻ rất cẩn thận dè dặt hỏi: “Vậy... liệu sau này tôi còn có thể...”

Giang Dư Niên ngừng một chút, trong đầu bỗng hiện ra giấc mơ kia, và cả hình bóng khi nãy của Mục Sơn Xuyên vừa chiếu vào mắt cậu, đầu óc xoắn xuýt đầu tranh mây giây, cậu mới nói: “Tôi nghĩ sau này chúng ta không nên đi lại gì nữa thì hơn.”

Mục Sơn Xuyên vẫn đang trong tư thế giơ đũa ra gấp, đông cứng tại chỗ.

“Anh Mục, hôm qua anh nói muốn theo đuổi tôi, nói thế nhưng mà, tôi... đương nhiên là không có quyền gì để ngăn cản anh, nhưng...” Giang Dư Niên ngắt đầu, “Tôi có người thích rồi. Xin lỗi anh.”

Đôi mắt sáng ngời như vậy, tựa như có ánh sáng nhảy nhót bên trong, khiến người ta nhìn vào mà chẳng biết phải trốn đi đâu. Mục Sơn Xuyên né tránh ánh mắt của cậu, như đã hiểu rõ, gật gật đầu, tiếp lại như đang trong lòng, nở một nụ cười không mấy dễ nhìn, hỏi: “Tôi có thể hỏi, đó là người như thế nào không?”

Giang Dư Niên nghe thế mỉm cười, nói: “Anh ấy rất tốt, tuy rằng bọn tôi chưa từng gặp nhau, nhưng thực sự rất tốt.”

Nghe thế, Mục Sơn Xuyên đã hiểu.

Hắn cố nén cảm xúc đang bành trướng trong lòng, cùng nụ cười sắp lộ ra, nói: “Tôi biết rồi.”

Mục Sơn Xuyên đi rồi, Giang Dư Niên đang ngồi trên ghế salon bỗng nhớ mấy chuyện tối qua, muộn màng la rầy, mắng Mục Sơn Xuyên mười mấy lần, mắng xong tỉnh táo lại, liền giữ cảm hứng, cẩn thận nhớ lại cảnh mộng hiện lên bên bàn ăn. Mà giấc mộng này lại như thần tiên giữa sương mù, đánh răng xong là quên đến quá nửa, cậu thực sự không nhớ ra nổi.

Đồng hồ treo tường chỉ tám giờ. Giữa kỳ nghỉ hè, hiếm khi Giang Dư Niên dậy sớm thế, bỗng nhiên cậu có cảm giác kích động muốn làm gì đó.

Suy nghĩ chợt loé, cậu chạy vào phòng vẽ tranh vốn từng là phòng ngủ, lôi ra dụng cụ vẽ tranh, bê ghế ra ngồi ở khoảng trống trong phòng khách, mắt hướng nhìn về phía nhà bếp phủ đầy nắng.

Sự chuyên nghiệp và thói quen theo đuổi cái đẹp khiến cậu cực kỳ muốn vẽ lại một bức tranh.

Bút vẽ dính đầy màu đặc dính sền sệt, chạm đến trên vải bạt, bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng soàn soạt khi bút chạm vải. Nắng sớm bao phủ trên người cậu, nhưng thế giới của cậu lại bị nắng sớm ban này bao trùm, chậm rãi hiện ra.

Mục Sơn Xuyên đứng trong tranh, vàng sáng dát trên người, thân hình chỉ có vài nét bút, không nhìn rõ mặt, nhưng người nào biết hắn nhìn thấy bức tranh này, sẽ chỉ cần liếc mắt một cái đã biết kia là ai.

Bởi vì có mảnh vỡ của linh hồn khảm nạm bên trong đó.

Giang Dư Niên vẽ từ sáng đến trưa, cuối cùng viết tên mình lên góc phải của bức tranh, lại nghĩ thêm một chút, lại viết trên đó ba chữ viết tắt.

msc.

Cậu ném bút, chạy đi rửa tay.

17. Chương 17

Sau đó suốt hơn một tuần, Giang Dư Niên không gặp lại Mục Sơn Xuyên lần nào nữa.

Tuy thỉnh thoảng có vài cuộc điện thoại hỏi thăm gọi đến, wechat buổi sáng, nhắn tin buổi tối vẫn không đổi, nhưng thái độ của Mục Sơn Xuyên đã thả lỏng hơn rõ ràng, không gần cũng chẳng xa, khiến người ta cảm thấy thoải mái không gánh nặng.

Trong một tuần này, Giang Dư Niên vẽ rất nhiều tranh, sau đó còn lên núi vẽ cảnh thật, nhưng mãi chẳng có nổi một bức thật sự hài lòng, nếu bắt buộc phải chọn một bức, thì cũng chỉ có mỗi bức vẽ mặt bên của Mục Sơn Xuyên buổi sớm hôm đó. Là một tác phẩm đặc ý của bản thân, cậu còn đặt nó trong phòng ngủ nữa.

Từ ngày trở về từ trên núi ấy, Giang Dư Niên ngồi trên xe xem điện thoại, cực kỳ xoắn xuýt suy nghĩ xem mình có nên hẹn Mục một lần hay không. Hắn đã hết bận việc chưa? Không quá bận thì liệu mình có làm phiền hắn không? Mà hết bận rồi nhưng hắn không muốn chơi với mình thì sao?

Ngón tay trên bàn phím còn chưa dám ấn chữ, vừa nâng mắt nhìn, trên khung chat đã hiển thị “Bạn của bạn đang nhập...”

Mục: “Lâu rồi không chơi, hôm nay chơi một ván không?”

Cá: “Được! Lúc nào đây?”

Mục: “Vẫn để đến tối đi. Em về nhà trước đi đã.”

Cá: “!”

Cá: “Sao anh biết em đang ở ngoài?”

Mục: “Em có đăng story mà, ngốc.”

Giang Dư Niên ngơ ngơ nhìn màn hình, vừa nãy còn suýt nữa quên cả thở.

Đây hình như là lời thân mật nhất mà Mục từng nói với cậu, Giang Dư Niên tưởng như cả trái tim mình đều bị hấn gãi trúng rồi.

Những người bình thường cao lãnh bỗng nói khác đi một chút lập tức thành trêu ghẹo người hay sao?

Về đến nhà, Giang Dư Niên vui vẻ thu dọn đồ đạc xong, để tranh vào phòng vẽ tranh phơi khô, liền nhảy nhót nhót dọn dẹp sạch sẽ từ phòng khách, nhà bếp, đến nhà vệ sinh, sau mới nằm lên giường, đắc ý đếm ngược chờ đợi.

Mục hẹn sáu giờ.

Cơm tối chỉ cần một bát mì là giải quyết xong, Giang Dư Niên chờ đến giờ liền mở game, người kia đã chờ sẵn rồi, hai người thành lập đội xong thì vào game.

Như bình thường, lúc đang load, Giang Dư Niên bắt chuyện, hỏi: “Sao lại tự nhiên rảnh mà lên chơi với tôi thế?”

Mục: “Gần đây công việc không bận lắm.”

Giang Dư Niên: “Hồi trước thì bận gì?”

Mục: “Nhiều lắm, chờ mở toà. Hôm qua mới xong một án tranh chấp tài sản, mới bớt bận đi đấy.”

Giang Dư Niên: “Một người bạn của tôi cũng là luật sư, mà anh ta có vẻ rảnh rồi lắm.”

Mục nghe vậy dừng một chút, sau đó mới cười một tràng: “Chắc bạn của cậu thích tự do chẳng.”

Hắn cười, Giang Dư Niên cũng không nhịn được mà cười theo. Game vào chiến trường, bọn họ nhảy xuống thành phố P, vừa xuống liền lập tức vào trận với người ta, Mục cầm súng lục, hạ hai người.

“Đến nhặt đồ. Cậu vào trong phòng đi, cẩn thận đấy.”

Nhặt đồ xong, cơ bản là Giang Dư Niên chịu trách nhiệm do thám, khai hỏa, Mục lo đánh kẻ thù. Tiếc là lúc rút vòng, vòng lại xuất hiện ở chỗ khác, xe tới không đúng lúc, bị người ta cản giữa đường. Hai người từ trên xe nhảy xuống, nấp đi nổ súng. Giang Dư Niên đang nhắm bắn, thì chợt nghe Mục nói một câu: “Cẩn thận phía sau.”

Trong nháy mắt kia, trong đầu Giang Dư Niên loé lên một tia sáng, cậu cứng lại không nhúc nhích hồi lâu.

Ba tiếng súng nổ, người bớt đi một. Mục bắn xong hỏi: “Làm sao thế? Lag à?”

Đúng rồi.

Giọng nói này...

Vô số mảnh vỡ ký ức từ tận sâu trong trí nhớ nổi lên, trong nháy mắt nhấn chìm Giang Dư Niên, giọng nói của Mục phân ra thành từng lớp từng mảng trong đầu cậu, đan xen cùng với giọng nói khác, đan mãi đến tận khi trùng khớp với nhau.

Từ lần đầu tiên gặp gỡ, cậu đã cảm thấy giọng nói của người nghe rất quen. Lại đến đêm ấy, khi hắn gọi cậu, bỗng nhiên lại nghĩ đến bức tranh, và cả giấc mơ đã quên mất kia nữa...

Cậu quay đầu, lập tức nhìn thấy bức tranh cậu đang để trong phòng kia. Mục Sơn Xuyên và ánh nắng, trên đó là chữ của cậu, ba chữ cái viết tắt tên của Mục Sơn Xuyên. (Mu Shan Chuan – phiên âm của google translate)

—msc.

msc123. Rõ ràng thế mà cậu chẳng hề nghĩ đến.

“Mục ca.” Giang Dư Niên có hơi không dám tin, run run kêu một tiếng.

“Hả?” Mục đáp lại, “Có mạng lại rồi?”

Giang Dư Niên ngồi trước máy tính mím môi, tay nắm chuột đến mức như muốn bóp nát nó.

Được lắm. Mục Sơn Xuyên.

Giang Dư Niên không vạch trần hần luôn, cậu cười lạnh một tiếng, đột nhiên lao ra khỏi chỗ nấp, nằm trên bãi cỏ phục kích, nổ súng, lần lượt bắn vỡ đầu ba người ở nơi mai phục phía đối diện.

Mục: “...”

Hai người đi vào vòng cuối, bốn phía không có nhà cửa lớn có thể ẩn nấp được, chỉ có cây và một căn phòng nhỏ. Hai người trốn sau xe, sau lưng là vòng độc, và một chia đội nữa. Giang Dư Niên liếc mắt nhìn Mục một cái, cười lạnh một tiếng.

Mục: “...?”

“Tôi đi đằng trước.” Giang Dư Niên nói, nằm sấp xuống bò trên bãi cỏ. Mục Sơn Xuyên còn chưa kịp nói gì, chợt nghe một tiếng đinh lạnh lạnh, hần theo bản năng chạy ra ngoài, chưa kịp làm gì, đã bị nổ tan xác. (Đoạn này chém hơi mạnh...)

Góc độ thế này, chắc chắn không thể do kẻ địch ném qua được.

Mục Sơn Xuyên cũng ngơ luôn, kêu: “Sao lại nổ tôi?”

Giang Dư Niên không để ý đến hần, bò về phía tàng cây, không chút kiêng dè kẻ địch như hổ rình mồi, bắt đầu nổ súng. Trong phút chốc, tiếng súng vang lên liên tục, chẳng phân biệt nổ ai với ai.

Sau một phút, giao diện kết thúc nhảy ra, hai người cùng đi ngắm gà.

Mục Sơn Xuyên vừa mở miệng định hỏi vừa nãy là sao, liền bị Giang Dư niên dùng một câu lạnh như băng nói cho đến mức chẳng á há được gì.

“Lừa tôi vui lắm à? Mục Sơn Xuyên?”

Dứt lời, Giang Dư Niên out.

18. Chương 18

Giang Dư Niên out rồi liền không còn liên lạc gì nữa. Mục Sơn Xuyên dùng cái wechat nào gửi tin nhắn thoại, tin nhắn chữ, cậu cũng không đáp lại gì cả, điện thoại cũng không tiếp, giận thật rồi.

Mục Sơn Xuyên giơ tay nâng trán, đau khổ nghĩ một chút, cũng cảm thấy được nếu mình lừa gạt như thế, chắc còn hần còn phản ứng dữ dội hơn Giang Dư Niên nhiều.

Hần gửi cho Giang Dư Niên một tin nhắn thoại: “Dư Niên, Tiểu Dư, Niên Niên,... bé cưng? Tôi sai rồi, đáng ra tôi phải nói cho em biết... Em giận là đúng, nhưng đừng để giận quá mà mệt, nhé?”

“Tôi không phải là lừa em, chỉ là lúc đó tôi không biết phải nói với em thế nào nên mới làm như vậy, bé cưng rộng lượng, tha thứ cho tôi lần này đi?”

“Giang Dư Niên...”

Tin nhắn thoại gửi đi, cũng không biết Giang Dư Niên có nghe không, nhưng Mục Sơn Xuyên già chùng này rồi, lần đầu tiên thấp thỏm như thế, chỉ sợ Giang Dư Niên từ nay bye bye hần luôn thôi.

Hắn chăm chú nhìn điện thoại, đợi một lúc, mà đợi mãi chẳng thấy gì liền cầm áo khoác trên ghế, đi ra khỏi nhà.

Giang Dư Niên vốn tưởng rằng mình sẽ tức phát điên, hoặc ít nhất thì cũng phải đập phá chút đỉnh mới bình tĩnh lại được, nhưng thực tế là chẳng có gì, cậu không có bất kỳ một khuynh hướng quá khích nào, ngược lại còn bình tĩnh đến khó tin.

Nếu không như không tính đến chuyện đang ngồi bình thường, thỉnh thoảng lại cười lạnh một tiếng.

Cậu mấy lần cầm kéo định vào phòng ngủ cắt nát bức tranh kia, nhưng đi đến chỗ tranh rồi lại chẳng nổi lòng nào.

Về ra một bức mà cả bút pháp lẫn linh khí đều chuẩn chỉnh, thật sự quá khó. Giang Dư Niên tự nhủ, tranh không có lỗi.

Điện thoại trên bàn rung lên rừ rừ, Giang Dư Niên phiền lòng, kéo chăn lên che đầu không thèm nghe, nhưng lại không chịu nổi cái tiếng động không gọi cậu dậy là không dứt kia, cậu không lừa gạt nổi lỗ tai mình, nhảy phốc ra khỏi giường, dùng dũa cắn răng nhận điện.

“Quý gì vậy hả!”

Bên kia hẳn là bị cậu dạy dỗ đến sững sờ, nửa ngày sau mới cất tiếng, mà lại không phải tiếng của Mục Sơn Xuyên: “Chuyện là... anh Giang Dư Niên phải không ạ? Anh đặt thức ăn ngoài, bây giờ xuống lấy có được không? Nhà anh có mật mã cổng nên tôi không lên được.”

Giang Dư Niên: “...”

Đều là lỗi của Mục Sơn Xuyên.

“Anh chờ chút, tôi xuống ngay đây.” Giang Dư Niên ngược ngùng cúp điện thoại, trong lòng lời Mục Sơn Xuyên ra mắng vụn vụn. Cậu đi giày vào, chạy xuống lấy đồ ăn.

Anh trai giao thức ăn cầm một túi to chờ ở dưới. Giang Dư Niên nói xin lỗi xong mới nhận đồ.

Chờ anh trai kia rờ ga phóng xe máy đi, Giang Dư Niên mới cầm túi thức ăn đứng trong gió đêm, muện màng nhận ra, cậu vốn có đặt đồ ăn gì đâu.

Giang Dư Niên bỗng ngẩng đầu nhìn phía trước mặt, quả nhiên cách đó không xa là xe của Mục Sơn Xuyên đang đỗ. Cảm giác nguy hiểm trào lên đến tận cổ họng khiến cậu lập tức lấy lại tinh thần, co cẳng bỏ chạy, nhưng lại ập tiến vào trong lòng một người.

Trên đầu truyền đến giọng trầm thấp của Mục Sơn Xuyên: “Bắt được em rồi.”

Nghe được câu này, mặt Giang Dư Niên phụt cái đỏ gay.

Cậu giẫy giụa đẩy Mục Sơn Xuyên ra, nhưng Mục Sơn Xuyên ôm chặt không thả, càng đẩy càng chặt, tư thế như thể buông lỏng tay chút thôi là Giang Dư Niên sẽ biến mất ngay vậy.

“Giang Dư Niên,” Mục Sơn Xuyên than nhẹ bên tai, “Em làm tôi lo muốn chết rồi.”

Lo cái con m* nhà anh ấy!

Giang Dư Niên thật muốn vung tay quăng hai bàn tay hắn ra, để cho cái đồ đầu đầy nước này thoát bớt nước đi!

“Ha ha.” Giang Dư Niên cười lạnh một tiếng, “Anh biết lâu rồi hả?”

“...” Mục Sơn Xuyên sắp xếp câu chữ trong đầu một chút, trái cổ bắt an trượt lên trượt xuống, chịu trận nói: “Khoảng chừng hai tuần trước...”

Hai tuần trước, chính là trước hôm Mục Sơn Xuyên mời cậu ăn cơm.

Quả nhiên bữa hôm đó cũng được lập mưu rồi.

“Cút đi.” Giang Dư Niên nói.

“Không cú.” Mục Sơn Xuyên cúi đầu vùi vào làm ổ chỗ hõm cổ của cậu, tựa như là làm nũng.

Giang Dư Niên cảm tưởng như mình có một nghìn câu mắng chửi muốn đưa nhau thoát ra khỏi miệng, nhưng vì quá nhiều lại thành ra tắc nghẽn, nín nửa buổi mới ra được một câu: “Mục Sơn Xuyên anh là đồ... khốn kiếp!”

“Đúng đúng đúng, cán bộ dạy phải, tôi khốn kiếp, tất cả là lỗi của tôi, tôi không nên gạt em vậy...”

Mục Sơn Xuyên ở bên tai cậu dịu dàng dỗ dành, thân thể của người trong lòng vốn căng thẳng cũng từ từ bị xoa nhũn, tựa như một chú mèo con được vuốt lông thoải mái mà thả lỏng.

“Mục Sơn Xuyên...”

“Hả?” Mục Sơn Xuyên ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Mặt Giang Dư Niên hơi đỏ lên, ngón tay run rẩy, càng có vẻ yếu ớt, ấn vai hấn muốn đẩy ra.

“Anh... Cách xa... cách tôi ra chút...”

Mục Sơn Xuyên ngăn người một chút, lập tức phản ứng được.

Tiến độ quá nhanh, hấn tuyệt nhiên quên mất!

Giang Dư Niên giơ tay che mũi, trong đôi mắt phủ kín một tầng hơi nước, cổ cậu nhanh chóng chuyển màu phần hồng, tựa như anh đào mới chín, trong vị chua lại có thêm chút ngọt. Cùng lúc, Mục Sơn Xuyên cũng ngửi được mùi pheromone của cậu vỡ ra trong không khí.

Trở thành vị anh đào quen thuộc.

Giang Dư Niên phát tỉnh.

Mục Sơn Xuyên không còn cách nào khác, nâng tay ôm cậu chạy lên lầu.

19. Chương 19

Mục Sơn Xuyên ôm cậu vào phòng ngủ, cả đường đi, Giang Dư Niên không đến mười thì cũng phải tám lần muốn đá bay Mục Sơn Xuyên, nhưng do sóng phát tỉnh, tay chân cậu thực sự phải nói là mềm nhũn, căn bản là chẳng có sức đâu mà đá.

“Anh cú đi...” Giang Dư Niên vỗ mặt Mục Sơn Xuyên, nhưng cũng chẳng khác gì khê vuốt mặt hấn.

Mục Sơn Xuyên nắm lấy tay cậu, nói “Tôi cú thì em phải làm sao bây giờ? Để nóng chết sao?”

Trong mắt Giang Dư Niên ngân ngấn nước, lên án một cách chẳng có tính uy hiếp gì: “Anh thế là cưỡng dâm...”

“Tôi cưỡng dâm?” Mục Sơn Xuyên tức quá mà cười, nhướn một bên mày, “Em tự nói xem, em có thích thôi không? Em có muốn tôi không?”

“Anh gạt tôi!” Giang Dư Niên bỗng kêu lên, “Anh là đồ lừa đảo... lưu manh, tâm thần!”

Mục Sơn Xuyên trở mắt nhìn cậu trượt cổ họng, kêu lên câu này, nhìn nước mắt thoáng chớp đã đóng đầy viền mắt đỏ ửng, lại thuận theo khoé mắt lăn xuống rơi vào chần, tựa như một hạt châu vỡ tan, ở một nơi không biết, nát vụn trong tĩnh lặng.

Trái tim cũng như nát theo.

Mục Sơn Xuyên đang vô cùng hối hận, lúc lừa người thì sảng khoái nhất thời...

“Không lừa em, sau này không bao giờ lừa em nữa.” Mục Sơn Xuyên yêu thương khê hôn lên khoé miệng cậu, “Em ngoan như thế, sao tôi có thể gạt em chứ?”

Ôm ai kia dỗi một hồi lâu, Mục Sơn Xuyên dốc sạch tất cả những lời tâm tình đã biết trong đời nói ra hết. Người trong lòng mới thả lỏng miệng ra một chút, đồ cầm thú này đã tức khắc hôn lên, nắm eo cậu hà hơi bên tai thăm thì. Mấy lời mắng người của Giang Dư Niên dừng ở bên môi đều bị hôn thành từng tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Những chỗ bị Mục Sơn Xuyên chạm qua đều như bốc lửa, trong phòng điều hoà 25 độ mà cậu vẫn nóng đến sắp ngất. Giang Dư Niên mông mông lung lung giơ tay tháo cà vạt của Mục Sơn Xuyên, ngẩng đầu lên thả một luồng khí nóng bên cổ hắn, nói: “Em khó chịu.”

“Gọi tôi một tiếng đi, ngoan.” Mục Sơn Xuyên hôn một cái lên chóp mũi cậu, dịu dàng dụ dỗ: “Kêu một tiếng đi rồi sẽ cho em thoải mái.”

“Mục Sơn Xuyên...”

“Không đúng.”

Giang Dư Niên cọ cọ hắn lấy lòng, ngưỡng mặt lên, răng cắn nhẹ lên cằm Mục Sơn Xuyên, đỏ mặt làm nũng, cách một hồi mới mềm mại cực kỳ thỏa hiệp: “Ông xã...”

“Ông xã nghe.” Mục Sơn Xuyên như thưởng mà hôn lên trán cậu một cái, lại tiếp tục liếm xuống, liếm qua lỗ tai cậu, lại liếm lên động mạch trên cổ, hôn qua vai, thăm dò về phía trước.

Ký hiệu mới lưu lại lần trước mới biến mất, lần này lại bị thêm một dấu mới. Thời điểm hương rượu tràn ra, Mục Sơn Xuyên có thể cảm nhận được vùng tuyến thể này đang hưng phấn đến run rẩy. Giang Dư Niên càng sướng đến mức không kêu nổi ra tiếng, hai chân quăn chặt quanh eo hắn, vô ý thức làm phiền.

Mục Sơn Xuyên không cần nhìn cũng biết, cậu thế này là đã cao trào rồi. Cơ thể hắn cảm đến độ này tựa như một loài động vật thủy sinh, đâm một cái là co lại, vuốt một lần thì cả tay đều dính ướt.

Mục Sơn Xuyên giúp cậu cởi quần áo, lau đi tinh dịch ở phía trước, lại lấy áo khoác của mình lót ở dưới mông cậu, nếu không lát nữa nước chảy thành sông thì cả giường cả đệm đều sẽ ướt đầm.

Giang Dư Niên thở hổn hển mở nửa mắt, thấy Mục Sơn Xuyên ngồi giữa hai chân cậu cởi quần áo, tháo cà vạt, gỡ nút, lại vớt áo sơ mi hơi ướt mồ hôi xuống đất, lộ ra bụng, lồng ngực, và bắp thịt đẹp đẽ trên hai cánh tay rắn chắc.

Hương rượu nồng phả vào mặt, tựa hồ như có thể làm người ta ngất ngây trong khoảng khắc.

Quý xui thần khiến, Giang Dư Niên nghiêng người, giơ tay phải ra, nhẹ nhàng che lên trên bụng Mục Sơn Xuyên, ngón tay nhúc nhích, một cơn nóng khó tả theo năm ngón tay truyền đến khiến cậu giật mình rút tay.

Mục Sơn Xuyên đè tay cậu lại, nắm lấy sờ xuống tới đồ vật cứng rắn trong quần.

“Mở ra cho tôi.” Như một câu mệnh lệnh, bản năng trong gen khiến Giang Dư Niên không có cách nào cưỡng lại, cậu tuân theo, mở chân đưa tay hướng tới cúc quần của hắn, mở ra, kéo khoá, kéo quần lót...

Cây hàng kia của Mục Sơn Xuyên nóng bỏng đầy tay cậu.

“A...” Giang Dư Niên nhỏ giọng thốt lên đầy kinh ngạc, “To quá...”

Ngay sau đó mông cậu bị nâng lên đánh nhẹ hai lần, không hề đau, chỉ duy cảm giác kích thích tê dại còn sót lại trên thịt mềm. Giang Dư Niên nắm lấy dương vật Mục Sơn Xuyên, nhận một cái hôn ẩm ướt mà hắn thưởng cho, đem móng vuốt thu vào, nghiêm túc hưởng thụ cái hôn trong miệng, và nhiệt độ trong bàn tay.

Mục Sơn Xuyên cọ cọ tay cậu mấy lần, khiến Giang Dư Niên sợ mà thả tay, a a ư ư vòng tay qua cổ hắn.

Dưới mông cậu đã ướt át thành lũ lụt dâng cao, chỉ hơi động chạm chút thôi, nơi ấy đã phát ra tiếng nước dập dềnh, nước dâng thuận theo khe mông chảy xuống áo khoác của Mục Sơn Xuyên, tiếp liền tràn lan khắp nơi, tạo thành vệt nước rõ lớn.

Ngày hôm nay Giang Dư Niên thực sự như không chịu nổi kích thích, mới dùng hai ngón tay mở rộng, cậu đã bị làm đến mức nước mắt chảy ròng, hai đùi không ngừng run rẩy, một bộ dáng không thể chịu được nữa.

Mục Sơn Xuyên rút ngón tay ra, đổi thành thứ lớn hơn, xoa nắn mở cánh móng Giang Dư Niên ra vào vị trí, mới chỉ có quy đầu tiến vào, Giang Dư Niên đã co giật cả người, gọi tên hắn đi tới cao trào.

“Sao hôm nay lại dâm dăng thế này?” Mục Sơn Xuyên xoa nắn đầu vú đã giương cao của cậu, liếm lên trái cổ cậu, hỏi: “Muốn tôi đến thế sao?”

Nói xong, cắm vào lút cán.

Giang Dư Niên gào khóc bị đưa lên đến một đỉnh cao hơn, từng làn sóng nối tiếp nổi lên, nhấn chìm cậu trong bể dục, trước sau đều chảy nước, lưỡi vươn ra bên ngoài, bị ngón tay Mục Sơn Xuyên kẹp lấy không tha.

“Ừm... A...”

Mục Sơn Xuyên vừa chơi đầu lưỡi cậu, liếm lên đầu vú cậu, dưới thân càng làm đến không lưu tình. Cả ba điểm mẫn cảm của Giang Dư Niên đều được chăm sóc cẩn thận, bị chơi đến mức cả người như một vũng nước, dính nhơm nhớp những thứ kia.

Dương vật trong tràng đạo bắt nạt nhục huyết, đẩy vào đến nơi tận cùng kia, đè lên cửa khoang sinh sản, tiếng nước không ngừng, càng lúc càng nhiều hơn, càng lúc càng dâm mỹ đến khó tả.

Giang Dư Niên bị thao đến sướng quá mức, kêu linh tinh cả daddy ông xã, đầu vú bị liếm lên cũng là lúc một luồng điện chạy dọc thân thể cậu, hậu huyết căng chặt, tàn nhẫn xoắn lấy khiến Mục Sơn Xuyên không chịu nổi, bắn vào bên trong.

Một luồng tinh dịch ấm áp tưới lên trên vách thịt, tưới lên trên cửa mình đóng chặt, đem con đường hẹp lấp đầy, thậm chí còn tràn ra ngoài không ít.

Đầu Giang Dư Niên trống rỗng, thân thể như mất đi xúc giác, chỉ còn có thể cảm nhận được cây hàng vắn còn đang cắm vào trong người cậu kia, và cả chất lỏng mà nó vừa phun ra.

Trong đầu cậu chỉ còn mỗi một chuyện: Cậu bị Mục Sơn Xuyên bắn vào bên trong.

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chỉ khi tinh dịch vào được khoang sinh sản thì mới có thể kết hợp với trứng để thụ tinh, mà khoang sinh sản cũng chỉ mở ra khi omega hoàn toàn phát tình. Nên có thể nói, tuy Mục Sơn Xuyên bắn vào trong, nhưng Giang Dư Niên cũng sẽ không mang thai được.

Thế nhưng bạn học Giang là một bạn trẻ đến 22 vẫn không có giới tính thứ hai, lúc còn đi học môn sinh lý cũng chẳng lên lớp omega sơ cấp, hoàn toàn không biết gì về chuyện này, bên cạnh đó, cậu cũng tin chắc rằng bắn vào bên trong sẽ mang thai.

Khát vọng mang thai khi phát tình và nỗi sợ hãi theo bản năng cùng lúc dâng lên trong lòng, cậu mở to mắt, trong đôi con ngươi là một màu đen như mực, nước mắt tích tụ, tách một tiếng, tựa như mở cửa thoát lũ thi nhau chảy ra.

Mục Xuyên lui ra ngoài, mang theo một luồng tinh dịch, dính đầy lên áo khoác. Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt khóc đến tuyệt vọng của Giang Dư Niên ánh vào trong mắt, nhất thời hốt hoảng: “Sao thế? Sao lại khóc đến mức này rồi?”

“Anh bắn vào trong...” Giang Dư Niên bám chặt lấy đồng hồ trên tay Mục Sơn Xuyên, dùng rất nhiều sức, khiến cổ tay hắn bị hằn vào đau nhói, “Sẽ... sẽ có thai!”

Mục Sơn Xuyên ban đầu còn ngần ra, sau lại cười sờ sờ tóc Giang Dư Niên, thấp giọng: “Ngốc à, khoang sinh sản của em còn chẳng mở, sao lại có thai được?”

“...?”

“Mà, cho dù có thai thật...” Mục Sơn Xuyên cười xấu xa, liếm lên cổ Giang Dư Niên, để lại một dấu hồng hồng, “Thế thì sinh ra thôi, tôi nuôi.”

Giang Dư Niên trừng mắt nhìn qua làn nước mắt, khí thế hung dữ còn chưa kịp tích tụ đã bị Mục Sơn Xuyên hôn đến tan nát. Cậu vẫn đắm chìm trong tâm trạng phập phồng từ vừa kinh vừa sợ bỗng nhiên lại chẳng bị sao, tinh tế đón nhận nụ hôn của Mục Sơn Xuyên, đầu lưỡi quấn quýt mặc hún mút vào.

Sau đó, đồ cầm thú kia liền cắn vào, vừa chơi vừa hôn, đẩy hai tay Giang Dư Niên lên trên đầu, ép chơi vào khoang sinh sản của cậu, chơi đến mức chảy cả nước, lúc này mới dùng ngữ khí hung ác hỏi: “Thích không?”

Giang Dư Niên bị đâm đến nói không ra lời, khóc rưng rức trả lời: “Thích... rất thích...”

“Thích gì? Thích ông xã chơi em hay thích ông xã?”

Mục Sơn Xuyên buông tay cậu ra, ngồi dậy nửa quỳ, nâng chân Giang Dư Niên áp vào người mình, đi vào cả cây rồi lại rút ra cả cây, Giang Dư Niên nhanh chóng chịu không nổi, phía trước bắn đến rồi tinh rồi mù, lúc cao trào khóc kêu: “Thích cả hai... Thích! A, ông xã chậm một chút đi mà...”

Mục Sơn Xuyên nghe câu này xong thật sự là máu tràn lên não, cũng không chậm lại chút nào, lúc sắp đến đỉnh thì rút ra bắn ở miệng huyết, cả mông cậu liền dính đầy tinh dịch dính dính.

Giang Dư Niên thắm nức nở, Mục Sơn Xuyên liền rướn người lên kề bên cậu, mười ngón tay nắm chặt, đầu lưỡi liếm lên nước mắt mẩn mẩn trên mặt cậu.

“Bé cưng... Giang Dư Niên của tôi...”

Hắn dịu dàng dỗ dành, mà Giang Dư Niên đang nửa mê nửa tỉnh lại tát lên mặt hắn một cái, không có lực nhưng tràn ngập ghét bỏ.

“Đồ lừa đảo.”

Mục Sơn Xuyên: “...”

Cái áo khoác kia hoàn toàn không thể mặc nữa. Mỗi lần Giang Dư Niên phát tình, mấy cái áo phục cao cấp của Mục Sơn Xuyên đều hồng vút đi, trên áo đều dính đầy nước dâm và tinh dịch.

Hắn dứt cho Giang Dư Niên một chút canh ngọt, phần còn lại bỏ hết vào tủ lạnh, lại quay về phòng ngủ ôm ai kia đi tắm mới phát hiện một bức tranh treo trên tường.

Trong nắng sớm mờ mờ, một dáng người nghiêng mình mà đứng, vạn ngàn tia nắng mai không ngừng trút xuống, tựa như một dòng sông trôi chảy, chảy đến tận bên ngoài bức họa.

Mục Sơn Xuyên sững sờ tại chỗ, rất lâu không nói nổi một lời.

Hắn nhớ tới lời mà vị bác sĩ kia nói trong bệnh viện: Ai có thể chống lại gen của mình chứ. Lúc đó hắn không tin vào số mệnh, hoá ra số mệnh lại gồm rất nhiều thứ.

Đã gọi là vận mệnh thì không trốn đi đâu được, lại tràn ngập niềm vui bất ngờ.

“Duy nhất” trong truyền thuyết kia hoá ra đã ẩn giấu trong cuộc sống từ lâu, không chỉ bị cuốn hút bởi gen và pheromone mà còn vì đó mà vận mệnh quấn quýt, bất kỳ đi đến nơi nào, đi được bao xa, cuối cùng vẫn sẽ gặp nhau.

Những chuyện đã trải trên đường, tất cả chỉ vì đến gặp được em. Vài lời xàm lông của editor:

Hoá ra hầy còn chút thật.

Chương này tự nhiên lãng mạn ghê ha ==)) còn hai chương nữa thôi các bạn nhé.

(*) canh khoai ngọt? Trông thế này này.

21. Chương 21

Lúc ánh nắng lần thứ hai chiếu rọi, hai người trên giường vẫn chưa tỉnh, Giang Dư Niên bị ôm mà hơi nóng, muốn trở mình lại không động đậy nổi, hai cánh tay cuốn trên vòng tay cậu tựa như thép, kéo cũng không kéo ra được.

Giang Dư Niên mở mắt ra, nhìn thấy nửa người trần của Mục Sơn Xuyên.

Lồng ngực và vai trần đầy vết cào hồng hồng nối tiếp nhau, là hôm qua cậu cào.

Hương rượu ngập tràn chóp mũi, bản năng của omega sau khi bị ký hiệu khiến Giang Dư Niên muốn chen vào trong lòng Mục Sơn Xuyên, vừa cọ cọ vừa làm nũng, nói chung là không còn xiu tức giận nào.

Cậu cẩn thận nhìn mặt Mục Sơn Xuyên, ngón tay duỗi ra nhẹ nhàng miêu tả đường viền mặt hắn, tựa như vẽ tranh, cuối cùng dừng lại ở giữa môi hắn.

Vẽ ngoài hiem có, tất cả đều như đang vẽ. Giang Dư Niên nhìn đến ngẩn người.

“Làm sao, muốn hôn tôi?” Đôi môi thật mỏng kia bỗng nhiên chuyển động, ngay lập tức tiến tới ngậm lấy đầu ngón tay cậu, cảm xúc ấm áp trong miệng hắn khiến cả người Giang Dư Niên run lên.

Mục Sơn Xuyên híp mắt cười, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt khiến tất cả góc cạnh trên mặt hắn đều nhu hoà, đường nét vốn cường tráng mà hơi lạnh lùng dát lên một tầng ấm áp.

Thật là đẹp trai. Giang Dư Niên thầm nghĩ.

“Đói không, dậy nấu cho em ăn gì nhé.” Mục Sơn Xuyên nói.

Giang Dư Niên không nói, chỉ là chột nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười chột nở, mà trời quang mây tạnh, mây đen vẫn vũ rút lui, thần mây thu lại tầm mắt, thoả mãn rồi đi.

“Sắp chết đói, cút nhanh.” =))))))))))

Tám giờ sáng cuối tuần, Mục Sơn Xuyên trong bếp nhà Giang Dư Niên luộc sủi cảo, lần đầu tiên lòng hắn cảm nhận được an yên, bình thản, rồi lại vui vẻ như thế.

Giang Dư Niên rửa mặt xong từ nhà vệ sinh lóc cóc chạy ra, từ phía sau ôm chặt lấy eo Mục Sơn Xuyên.

Mục Sơn Xuyên nắm chặt lấy tay cậu, một tay cầm xẻng, nói: “Sắp xong rồi.”

“Mục Sơn Xuyên.”

“Hả?”

“Anh không được đổi ý đâu.”

Mục Sơn Xuyên nháy nháy mắt, quay đầu lại, hỏi: “Đổi ý gì cơ?”

“Đương nhiên là không được gạt em rồi!” Giang Dư Niên kêu lên, kêu xong lại bỗng đỏ mặt, chôn mặt trên lưng Mục Sơn Xuyên, giọng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lí nhí nói: “Mà... nữa là... anh nói rồi, sinh ra... thì anh nuôi...”

Mục Sơn Xuyên suýt thì cắn vào lưỡi.

Sau đó, Giang Dư Niên kể lại chuyện của mình nói cho bố mẹ đang du lịch ở tận Bắc Phi xa xôi của mình, trong video, mẹ cậu đeo kính râm, quàng khăn quàng cổ, trong bão cát lớn nói to: “Con nói gì cơ? Mẹ không nghe thấy ——”

Giang Dư Niên: “Con còn gửi thư cho mẹ rồi mà.”

Mẹ cậu: “Gửi cái gì? Chuyển phát nhanh? Mẹ có nhận được gì đâu ——”

Giang Dư Niên: “...”

Sau khi hai vị bố mẹ nhận được thư rồi cũng không có phản ứng gì đặc biệt, cũng coi là tương đối bình tĩnh tiếp nhận việc con trai 22 tuổi nhà mình có giới tính thứ hai... dù sao hồi đó hai người cũng rất bình tĩnh tiếp nhận chứng thiếu hụt giới tính của cậu.

Liên quan đến chuyện Mục Sơn Xuyên, bố cậu suy nghĩ sâu sắc, lời lẽ ôn tồn viết một đoạn thật dài, tóm tắt lại là mong cậu cân nhắc cẩn thận, lựa chọn nghiêm túc, cũng hi vọng sau này cậu sẽ hạnh phúc vui vẻ, sẽ không hối hận.

Vận mệnh là một từ trung tính, có người ngợi ca, lại có người chửi bới, có người gặp thì coi như vật báu trong tay, có người lại coi chẳng đáng một đồng.

Mà đến lời cuối, quyết định là do con.

Mục Sơn Xuyên vừa qua sinh nhật tròn ba mươi tuổi, bố mẹ hẳn làm nghiên cứu tại viện khoa học, độ tuổi này một bên là công việc mệt mỏi quần thân, một bên mong ngóng con trai có thể lập gia đình. Khi Mục Sơn Xuyên đưa Giang Dư Niên đến ra mắt hai cụ, mẹ hẳn xúc động đến mức chảy nước mắt.

Trước khi về, mẹ hẳn còn nín lại, sau nước mắt khẽ nói: “Mi đi đâu mà lừa được đứa bé như vậy hả? Một đứa bé ngoan như vậy, sao lại rơi vào cái đồ gia súc nhà mi?”

Mục Sơn Xuyên: “... Trong mắt mẹ con trai mẹ chỉ là cái đồ gia súc thôi à.”

“Nếu đã định kết hôn, thì mi phải đối xử thật tốt với con nhà người ta, dám dữ dằn với người ta một chút, trước tiên là mẹ mi đánh chết mi!”

Mục Sơn Xuyên lập tức phản đối: “Con nào dám!”

Mẹ hẳn hài lòng gật đầu: “Mặc dù là gia súc thật, nhưng vẫn nghe lời, không nuôi uống mi.”

Mục Sơn Xuyên: “...”

Giang Dư Niên tìm trong phòng bố mẹ nửa buổi, cuối cùng cũng tìm thấy sổ hộ khẩu nằm trong kệ hở của tủ quần áo, vào một ngày trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc, cùng Mục Sơn Xuyên đến cục dân chính đăng ký.

Cậu cầm quyển sổ hồng mỏng manh, nhìn qua một lần, lật qua lật lại mà nhìn, chụp ảnh đăng story cho mọi người xem.

Bạn học bình luận ở dưới, một loạt dấu hỏi chấm liên tiếp.

Giang Dư Niên không giải thích, cậu kéo tay Mục Sơn Xuyên, hai ngón tay quần lấy nhau, lại chụp một tấm ảnh đăng lên.

Ngón tay đeo nhẫn bạch kim khảm kim cương, chói mù mắt chó của quần chúng hóng chuyện, chẳng mấy chốc đã có người nhận ra đây là cả hai tay đều là tay đàn ông, một đám bạn xấu bắt đầu khủng bố wechat của Giang Dư Niên đòi đào bới ngọn ngành, thề phải đào ra gã đàn ông kia. Cậu không reply lại, cùng Mục Sơn Xuyên xem đến là vui vẻ.

22. Chương 22

Lúc ánh nắng lần thứ hai chiếu rọi, hai người trên giường vẫn chưa tỉnh, Giang Dư Niên bị ôm mà hơi nóng, muốn trở mình lại không động dậy nổi, hai cánh tay cuốn trên vòng tay cậu tựa như thép, kéo cũng không kéo ra được.

Giang Dư Niên mở mắt ra, nhìn thấy nửa người trần của Mục Sơn Xuyên.

Lồng ngực và vai trần đầy vết cào hồng hồng nối tiếp nhau, là hôm qua cậu cào.

Hương rượu ngập tràn chóp mũi, bản năng của omega sau khi bị ký hiệu khiến Giang Dư Niên muốn chen vào trong lòng Mục Sơn Xuyên, vừa cọ cọ vừa làm nũng, nói chung là không còn xiu tức giận nào.

Cậu cẩn thận nhìn mặt Mục Sơn Xuyên, ngón tay duỗi ra nhẹ nhàng miêu tả đường viền mặt hắn, tựa như vẽ tranh, cuối cùng dừng lại ở giữa môi hắn.

Vẽ ngoài hiếm có, tất cả đều như đang vẽ. Giang Dư Niên nhìn đến ngẩn người.

“Làm sao, muốn hôn tôi?” Đôi môi thật mỏng kia bỗng nhiên chuyển động, ngay lập tức tiến tới ngậm lấy đầu ngón tay cậu, cảm xúc ấm áp trong miệng hắn khiến cả người Giang Dư Niên run lên.

Mục Sơn Xuyên híp mắt cười, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt khiến tất cả góc cạnh trên mặt hắn đều nhu hoà, đường nét vốn cường tráng mà hơi lạnh lùng dát lên một tầng ấm áp.

Thật là đẹp trai. Giang Dư Niên thầm nghĩ.

“Đói không, dậy nấu cho em ăn gì nhé.” Mục Sơn Xuyên nói.

Giang Dư Niên không nói, chỉ là chột nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười chột nở, mà trời quang mây tạnh, mây đen vẫn vũ rút lui, thần mây thu lại tầm mắt, thoả mãn rồi đi.

“Sắp chết đói, cút nhanh.” =))))))))))

Tám giờ sáng cuối tuần, Mục Sơn Xuyên trong bếp nhà Giang Dư Niên luộc sủi cảo, lần đầu tiên lòng hắn cảm nhận được an yên, bình thản, rồi lại vui vẻ như thế.

Giang Dư Niên rửa mặt xong từ nhà vệ sinh lóc cóc chạy ra, từ phía sau ôm chặt lấy eo Mục Sơn Xuyên.

Mục Sơn Xuyên nắm chặt lấy tay cậu, một tay cầm xẻng, nói: “Sắp xong rồi.”

“Mục Sơn Xuyên.”

“Hả?”

“Anh không được đổi ý đâu.”

Mục Sơn Xuyên nháy nháy mắt, quay đầu lại, hỏi: “Đổi ý gì cơ?”

“Đương nhiên là không được gạt em rồi!” Giang Dư Niên kêu lên, kêu xong lại bỗng đỏ mặt, chôn mặt trên lưng Mục Sơn Xuyên, giọng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lí nhí nói: “Mà... nữa là... anh nói rồi, sinh ra... thì anh nuôi...”

Mục Sơn Xuyên suýt thì cắn vào lưỡi.

Sau đó, Giang Dư Niên kể lại chuyện của mình nói cho bố mẹ đang du lịch ở tận Bắc Phi xa xôi của mình, trong video, mẹ cậu đeo kính râm, quàng khăn quàng cổ, trong bão cát lớn nói to: “Con nói gì cơ? Mẹ không nghe thấy ——”

Giang Dư Niên: “Con còn gửi thư cho mẹ rồi mà.”

Mẹ cậu: “Gửi cái gì? Chuyển phát nhanh? Mẹ có nhận được gì đâu ——”

Giang Dư Niên: “...”

Sau khi hai vị bố mẹ nhận được thư rồi cũng không có phản ứng gì đặc biệt, cũng coi là tương đối bình tĩnh tiếp nhận việc con trai 22 tuổi nhà mình có giới tính thứ hai... dù sao hồi đó hai người cũng rất bình tĩnh tiếp nhận chứng thiếu hụt giới tính của cậu.

Liên quan đến chuyện Mục Sơn Xuyên, bố cậu suy nghĩ sâu sắc, lời lẽ ôn tồn viết một đoạn thật dài, tóm tắt lại là mong cậu cân nhắc cẩn thận, lựa chọn nghiêm túc, cũng hi vọng sau này cậu sẽ hạnh phúc vui vẻ, sẽ không hối hận.

Vận mệnh là một từ trung tính, có người ngạo ca, lại có người chửi bới, có người gặp thì coi như vật báu trong tay, có người lại coi chẳng đáng một đồng.

Mà đến lời cuối, quyết định là do con.

Mục Sơn Xuyên vừa qua sinh nhật tròn ba mươi tuổi, bố mẹ hắn làm nghiên cứu tại viện khoa học, độ tuổi này một bên là công việc mệt mỏi quần thân, một bên mong ngóng con trai có thể lập gia đình. Khi Mục Sơn Xuyên đưa Giang Dư Niên đến ra mắt hai cụ, mẹ hắn xúc động đến mức chảy nước mắt.

Trước khi về, mẹ hắn còn nín lại, sau nước mắt khẽ nói: “Mi đi đâu mà lừa được đứa bé như vậy hả? Một

đứa bé ngoan như vậy, sao lại rơi vào cái đồ gia súc nhà mi?”

Mục Sơn Xuyên: “... Trong mắt mẹ con trai mẹ chỉ là cái đồ gia súc thôi à.”

“Nếu đã định kết hôn, thì mi phải đối xử thật tốt với con nhà người ta, dám dữ dằn với người ta một chút, trước tiên là mẹ mi đánh chết mi!”

Mục Sơn Xuyên lập tức phản đối: “Con nào dám!”

Mẹ hần hài lòng gật đầu: “Mặc dù là gia súc thật, nhưng vẫn nghe lời, không nuôi uống mi.”

Mục Sơn Xuyên: “...”

Giang Dư Niên tìm trong phòng bố mẹ nửa buổi, cuối cùng cũng tìm thấy sổ hộ khẩu nằm trong kệ hở của tủ quần áo, vào một ngày trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc, cùng Mục Sơn Xuyên đến cục dân chính đăng ký.

Cậu cầm quyển sổ hồng mỏng manh, nhìn qua một lần, lật qua lật lại mà nhìn, chụp ảnh đăng story cho mọi người xem.

Bạn học bình luận ở dưới, một loạt dấu hỏi chấm liên tiếp.

Giang Dư Niên không giải thích, cậu kéo tay Mục Sơn Xuyên, hai ngón tay quấn lấy nhau, lại chụp một tấm ảnh đăng lên.

Ngón tay đeo nhẫn bạch kim khảm kim cương, chói mù mắt chó của quần chúng hóng chuyện, chẳng mấy chốc đã có người nhận ra đây là cả hai tay đều là tay đàn ông, một đám bạn xấu bắt đầu khùng bố wechat của Giang Dư Niên đòi đào bới ngọn ngành, thề phải đào ra gã đàn ông kia. Cậu không reply lại, cùng Mục Sơn Xuyên xem đến là vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-dan-phat-tinh>